

Uši a Vítr

JEF | TICHÝ | MOTL | MARUSJAK | LANDA | HORÁK | ODPAD | HÁJEK | KREJZEK | KVĚTUZOR | VLACH & ILUMINATIO | ERKUMBRECHT

Odešel Potulný dělník

V pátek 24. května 2019 v 5:45 zemřel básník Jaroslav Erik Frič, zakladatel novin Potulné akademie Uši a Vítr. 14. srpna by se dožil 70 let. Erik si loni postěžoval, že ač dělá sám rozhovory jakožto tazatel, tak by očekával, že „ostatní budou vést hovory s moudrým kmetem, vyžít, ptát se, kolik volovin se dá za 70 let života stihnout“. Takže pro toto číslo novin Uši a Vítr přinášíme tento posmrtný „rozhovor“ složený ze vzpomínek a e-mailové komunikace.

Erik byl z herecké rodiny, ale, jak sám říkával, divadlo nesnášel a naposledy jej navštívil v roce 1969. Jeho matka byla profesionální herečka (do r. 1941) a celá její rodina pak byla plná ochotnických herců a hereček, režisérů a vůbec organizátorů kulturního života na moravském maloměstě. Erikova otce chtěl jeho otec (a Erikův úctyhodný děd, ostravsko-karvinský důlní) vydědit, když se tento dozvěděl o synových záměrech. Nacisti a komunisti vyřídili dilema za něho.

Vystudoval gymnázium v Ostravě a poté se vydal do zahraničí. V roce 1968 se z cest po Anglii a Skotsku vrátil do okupovaného Československa a vystudoval angličtinu a filosofii. Po absolvování univerzity v roce 1974 se věnoval samizdatové literatuře, vyučil se číšníkem a až do roku 1989 pracoval v různých funkcích téže profese pro Restaurace a Jidelny. Po roce 1989 založil nakladatelství Votobia (1991) a později Vetus Via (1993). V letech 1998–1999 vydával vlastní časopis Potulný dělník, od roku 2000 organizoval s přáteli v Brně stejnojmenný festival poezie a večery Potulné akademie.

O Potulné akademii Erik říkal, že to není žádná „volnočasová aktivita“, ale jeho život, poslání. V posledních letech jsme mu z důvodu vleklých zdravotních problémů pomáhali při dramaturgii a organizaci večerů Potulné akademie (Večery Napříč, Festival poezie Potulný dělník, Konec léta u Skaláka, Proluky apod.), a to zejména s Fidem, Miky Marusjakem a Jirkou Slavičkem. O mnohých z akcí se Erik dozvěděl až po několika letech a byl nadšený, že jsme je udrželi, i když byl v kómatu či jinak zdravotně indisponován. Sám byl na svou dramaturgii velmi přísný, a když hrozila změna programu, hřímal, že takový „mrzácký program“ nebude garantovat. Již v květnu 2015 mi však ohledně pořádání kulturních akcí psal:

Myslím, že v organizaci akcí jsem se vyčerpal, námětově, personálně (pokud jde o vystupující) i osobně (t. j. já sám), prostě je čas a prostor pro „mladé“, nové, neopotřebované, já jsem opotřebovaný hodně, jediné, na co bych si troufal a co by snad mohlo mít smysl, jsou noční „hovory“ (s účastníky večerů, které bych ovšem už negarantoval, naposledy jsem na akci – na které jsem ani nemohl být – doplácel, a tím jsem skončil, holá existence je pro mě náhoda až dost), věřím, že bych je mohl připravovat jako dřív, t. j. včetně anonce a textů na webu rádia, naučím-li se „hovory“ stríhat, pak bych snad mohl dodávat programy celé, stejně jako Fido Psí hodinu, to by mohlo mít oboustranný smysl, aspoň se mi to tak jeví, – nemám naprosto zpětnou vazbu, téměř v ničem (kromě FB, což ovšem většinou je k ničemu, lidi někde z křesla lenošně odkliknou „lajk“, případně napíší nějaké – většinou prázdné – slovo – a NIC se neděje), – uvítal bych, kdybyste mi případně stručně napsali, zda se v něčem pletu, je ale taky možné, že už bych si měl lehnout někde na Centrátku a přikrýt se Nedělním Bleskem...

Na Krákoru v Radešíně. Foto: Matyáš Smýkal

Erika jsem poprvé zaregistroval na konci devadesáté na festivalu Magorovo Vydří, seznámili jsme se počátkem milénia v Brně na Skleněné louce, později jsem se dramaturgicky podílel na některých večerech Potulné akademie, kde byl typický svým dlouhým koženým kabátem, ve kterém se, když naznal, že by už vystupující mohli končit, pomalu přibližoval k pódiu a dělal významné pohledy na vystupující, aby je pak vypoklonkoval jeho typickým „Děkujeme vzácným přátelům, že vážili cestu z dalekého severu...“ (rozuměj např. Ostravy, pozn. red.)“ Po koncertě jezdil domů zpravidla taxíkem (měl jednoho konkrétního – Jaru, jemuž byl věrný), a když se ho Jara po telefonu ptal, kde je, tak Erik odpovídal: „Nevím, kde jsem, najdi si mě“ a Jara, jelikož Erika dobře znal, tak si ho vždy našel a odvezl v pořádku domů, do Alfa pasáže.

Když měl Erik čerstvých 60, zrovna jsme seděli v brněnském klubu Boro, kde zrovna končil třídenní festival Potulný dělník, už jsme jen tak popíjeli u stolu (Erik měl krátce po operaci očí: „Kdyby to maminka viděla, s kým já tady sedím, ta by se divila...“), když do hospody došel chlapík obdobného věku, vzezření m Ladislav Klíma, dal si pivo a kvůli své zjevné ožralosti jej převrhnul na bar, což bylo něco na Erika: „Co tady děláš bordel? Chovej se jako běloch! Kolik ti je vůbec roků?“, chlapík odpověděl stručně „59“, na což Erik promptně opáčil „Mně je 60, ty šmudlo...“

Nikdy nepíšeme přesně, přesně můžeme jen milovat

Až na pár podobných příhod však Erik nebyl člověk, který by měl tendence poučovat lidi o životě, vždy se zastával menšin a obecně byl na straně slabšího. Jednou, když šel do nonstopky Věra (blízko brněnské Skleněné louky), spatřil, kterak před hospodnou dva mladší chlapíci kopou do ležícího staršího chlapíka. Erik zaburácel: „*To se nestydíte? Dva lidi kopete do ležícího staršího člověka?*“, načež jeden z nich opáčil: „*Neser se do toho, taková je už doba...*“, což bylo něco na Erika: „*Nesváděj to na dobu, chcípáku, doba je taková, jakou si ji uděláme, doba je prostě doba, ale ty jsi ten hajzl, co tady kope do bezbranného člověka...*“

Název novin Uši a Vítr je inspirován Erikovým snem, ve kterém viděl obchod s knihami a hudebními nosiči s velkým nápisem Ears&Wind, podle toho pojmenoval Fido i naše hudební a knižní vydavatelství (Ears&Wind Records). Název Potulný dělník našel Erik kdysi ve slovníku, když hledal význam slova „hobo“. Co se týče názvu Napříč, ať již tehdy pravidelných večerů či festivalu Konec léta u Skaláka, je zapotřebí vysvětlit také původ tohoto názvu (JEF, červen 2014):

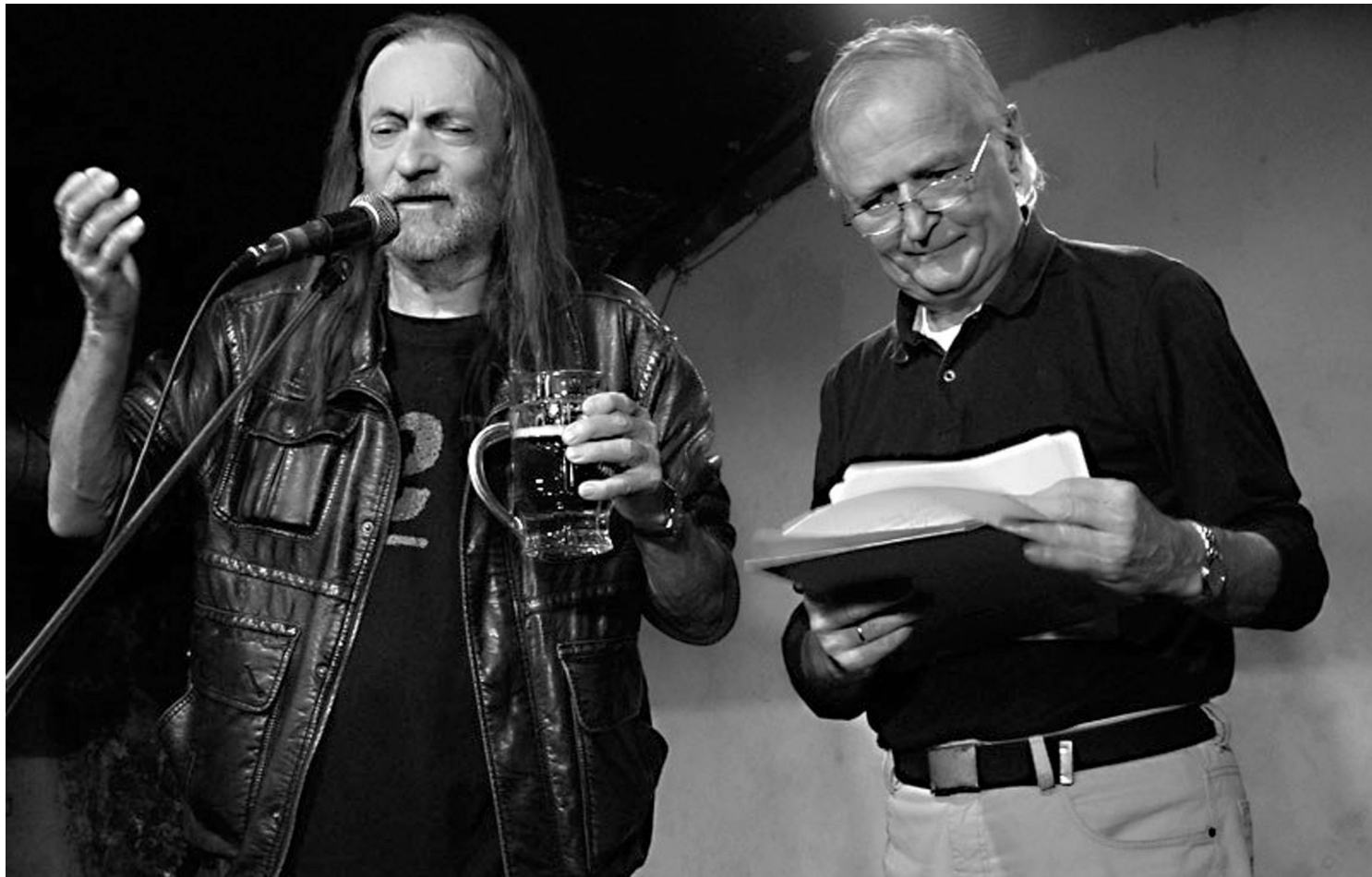
Názvy a nápady si nenechávám patentovat – viz samizdatová edice Proglas z roku 1986 (kdy po „Proglasu“ – Předslouvi k svatému Evangelii Konstatnina Filosofofa – nebylo v bolševické zemi ani vidu ani slechu), později využil tento název

časopis (od r. 1990), pak nějaký pěvecký sbor, a posléze rozhlasová stanice... dalo by se mluvit o formátu revue BOX (z r. 2003), kdy se později vynořily různé sborníky formátu prakticky totožného, a takto bych přišel i na více věcí, zde jen zdůrazním slovo NAPŘÍČ, které jsem používal pro neoficiální aktivity (viz knihovna Libri Prohibiti, kde je řada mých samizdatových projektů, jak se dnes říká, uložena), to slovo – zdánlivě obvyklé – jasně vyjadřovalo – zhruba od poloviny 80. let minulého století – mé postavení ve společnosti (na okraji), přitom jsem žil a komunikoval v této společnosti NAPŘÍČ, bylo to prostě „mé“ slovo, což může bez problémů dosvědčit řada pamětníků, po té, když jsem začal organizovat různé festivaly – festival poezie Potulný dělník od r. 1999 a letní festival koncem prázdnin (od r. 2002), ke slovu NAPŘÍČ jsem se vrátil, neboť v sice nových podmínkách, nicméně opět přesně vyjadřuje mou snahu (a dnes – troufám si říci – i snahu dalších organizátorů, s kterými sdílím obecně společenské názory) oslovovat „kulturní činnosti“ publikum „napříč“ společností, bez předpojatosti, „bez pověr a iluzí“, je pravda, že před asi čtyřmi či pěti lety mě oslovil nějaký chlapík, že prý mají také festival „Napříč“ (a občanské sdružení), celkem smířlivě jsme se domluvili, poslal mi na ten jejich festival plakáty, které jsem posléze rozdal, od té doby jsem o této „paralelní“ aktivitě neslyšel – až teprve včera od Tebe, – takto tedy věc za sebe vysvětluju, z mého pohledu

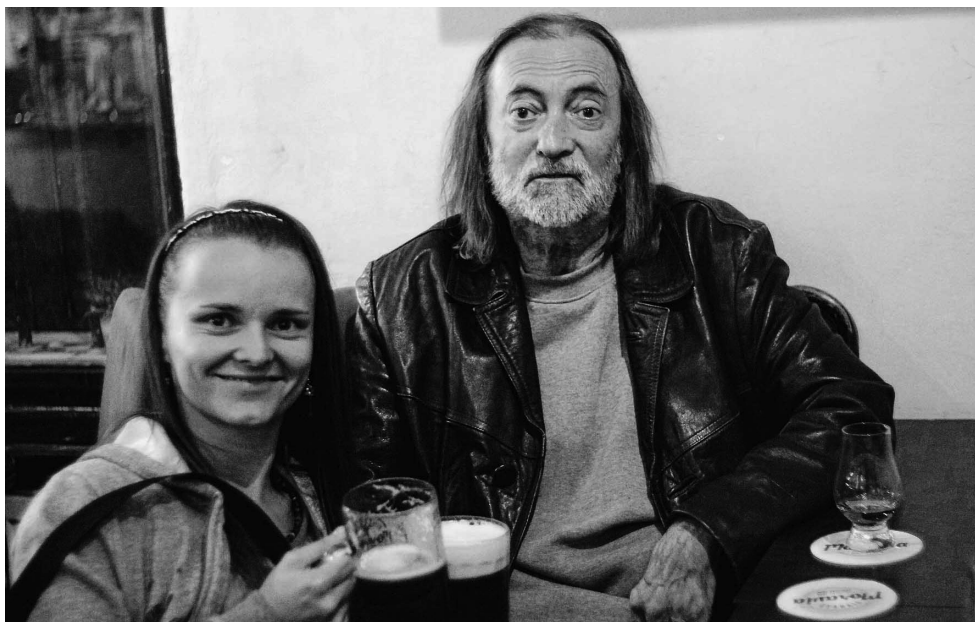
je naprosto jasná, slovo „NAPŘÍČ“ je v mém „organizačním slovníku“ obsaženo legitimně z dob „bluboké normalizace“, toť vše – přeju vše dobré – jakémukoli festivalu „Napříč“, jakož i Tobě v jakémkoli podobném počínání –

Poslední léta se Erik v rámci redakce novin Uši a Vítr podílel na rubrikách Vybráno cestou, Nedělní filigrán, Na hliněné niti, Dílna, O knihách, díle a lidech, Ze starých papírů, Ke kořenům, Neortodoxní slovník, Lapač snů, Glosy apod., ale zejména se podílel na přípravě rozhovorů, např. s Vojtěchem Landou, Čuňasem, Karlem Malíkem, Vladimírem Jaromírem Horákem, Ladou Buchtou, Koondou Holou, Vlastou Ondráčkem, Marcellem Křížem, Tomášem Lotockim, Ivošem Krejzkem, Vítou Raškou či Karlem Škrabalem.

S vydáváním svých vlastních „novin“ jsem začal, protože z MF bliju už dávno a z Lidovek od nedávna, dělám to proto, že sám potřebuju něco takového číst (září 2016). Svůj hlas v novinách UŠ&V od jisté doby pokládám za „poradní“, Homéra si velmi vážím, a nebál bych se z jeho textů publikovat ledasco, tu přiloženou diskusi (mezi Milanem Haussmannem a Lubošem Vlachem, pozn. red.) bobužel nejsem schopen moc vnímat, jsou tam některé momenty „zajímavé“, ale význam celku nějak nejsem schopen vidět, pokoušel jsem se asi před

S Mirkem Holmanem na festivalu poezie Potulný dělník v roce 2014, Brno – klub Brooklyn. Foto archiv Uši & Vítr.

Se Zuzkou v brněnské Ponauči, listopad 2018. Foto archiv Uši & Vítr.

rokem dvěma dělat s Lubošem rozhovor, ale hned po první otázce se Luboš chopil iniciativy a směřoval případný smysl hovoru někam, kam jsem nebyl schopen (či ochoten) ho sledovat, při druhé otázce jsme toho nechali, což on celkem bez bořkosti pochopil... (listopad 2014)

Slovo „zajímavé“ dal Erik záměrně do uvozovky, jelikož se ztotožňoval s výkladem tohoto slova od F. X. Šlady: „Zajímavé je, když najdeš švába v polívce... ale stejně ho vyhodíš“. Erik vždy tvrdil, že rozhovor je determinován ani ne tak zpovídajícím, ale tazajícím („Odpovídat umí každý blbec, ale dobře se zeptat, to je kumšt“). Do těchto novin novin měl rozjednané dva rozhovory, které již nestihl, ještě týden před smrtí mi volal, že se cítí dobře a rád by dělal paralelně na více rozhovorech, klidně sedmi, už jsme se domlouvali na konkrétních respondentech... Ohledně rozhovorů mi e-mailem v září 2018 psal:

Nikdy jsem nikým a ničím nebyl zneužíván – a nikdy jsem se tak ani necítil, proto jsem celý bolševismus dělal číšníka, – nenávídím fráze, faleš, myšlenkový kjč – podle toho (třeba), „jak se mají dělat rozhovory“, „jak se mají dělat básně“, „jak se má brát na tabaci harmoniku a zpívat, aby se to všem líbilo“, – nenávídím stereotypy a fráze, uznávám jenom „novou realitu“, ta se nemusí nikomu líbit, – já nemůžu dělat rozhovory s někým, s kým bych je nedělal podle přirozeného vývoje věci, organicky, podle toho, jak jde život, – já nebudu dělat sračky tak, jak to dělají každé noviny, každý magazín, – to bych byl dvojnásobný idiot – jednak bych nebyl sám sebou a jednak bych předem věděl, že moje práce stojí za hovno.

Když jsme plánovali společné akce, často

jsme se dostali k tématu autorských práv, všichni samozřejmě respektujeme autorská práva, ale každý máme jiný přístup k jejich aplikování, například Fido zásadně nezve kapely, které jsou zastupovány OSA, Erik s tímto problémem neměl:

Ale proč jsou v OSA? Protože chtějí peníze, které si (domnívám se, že právem) zaslouží a o jiném způsobu nejspíše nevědí, v OSA byl i Mejla Hlavsa (i když definitivně ho pak okradl Majvald z Levných knih, když od něho koupil autorská práva za babku – a lidi si pak říkali „to je úžasný, že PPU stojí jen 49 korun!“), býval to taky jistý čas jediný příjem Pavla Z., já to moralizovat nebudu, já především nechci okrást lidi o možnost zažít znamenité muzikan-ty a kapely, které by jinak neslyšeli, neříkám, že mám na to nějaký konzistentní názor, týká se to peněz a těm já moc nerozumím, odjakživa, musím nad tím ještě zvažovat, abych si – za sebe – na to vůbec nějaký důsledný názor udělal, což se mi zatím nepodařilo, jinak – já se všema komunikuju mimo manažery, jenom jako s lidma, i nadále s nimi budu jednat jen individuálně...

Po další konfrontaci s Fidem Erik výmluvně napsal:

„Jak je ten kluk steklé!“ – říkala moje nevládní babička jednomu bratranci, když do něho hučela a on zrovna sekal dřevo a jednu chvíli se s tou sekyrou zastavil a upřeně se na ni zadíval – no, nebudu jako ta babička, už se prostě nebudu ptát, nějak to půjde...

V roce 2016 se Erik přestěhoval z nemocnice v Hradci Králové, kde se o něj staral zejména tamní primář a zároveň houslista kapely Elektrická svině, opět do Brna

a znovu začal organizovat kulturní život. Z e-mailu Honzovi Bartoňovi a Fidovi, listopad 2016:

Jsem zde ve starobinci dost izolovaný (nemohu se účastnit milovaných hospodských hovorů – za hospodu jsem si zde učinil bufet u vrátnice, kde chodím na kávu, rybí salát, anglickou slaninu a chlebiček s ruským vejcem a klábosím s paní provozovatelkou, která toho stejně brzy nechá, protože tržby klesají a buzerace malých „podnikatelů“ graduje), rozhodl jsem se – jak víte – pro „dvě akce za měsíc“ pro příští rok (záleží to dost na získání nějakých peněz z grantů, podle kterýchžto žádostí byla vlastně „teorie“ těchto 2× deseti večerů za rok postavena – budou-li získány nějaké peníze pro organizaci těchto večerů, bude možno ledasco zaplatit, aniž bychom museli donekonečna jen ždímat přátele a „chudé“).

Já pracuju hodně extenzivně a chaoticky, v podstatě sebeobraně, obtížně se mi rozlišuje (což jsem ostatně neuměl nikdy), co je v této chvíli podstatné, a co může počkat, soustředím se teď především na „vydávání deníku“, do něhož jsem taky transformoval své blogy a v podstatě chci do něj soustředit všechny své publikační aktivity (a taky vymést archiv, abych se těch starých – nikdy nepublikovaných – textů konečně jednou pro vždy zbavil, chci takto vlastně „udělat pořádek“, a pokračovat s čistým stolem) – ale jak? jak to spojit s dnes už vámi vydávanými („samizdatovou aktivitou“) novinami Potulné akademie Uši a Vítr? vy jste prostě větší realisti a pragmatici v podstatě, na rozdíl ode mě, já prostě moc fantazíruju, ale to se dá v jistém smyslu skloubit (hlavně když moje síly jsou nepochybně hodně limitované), rozhodně chci dělat nadále dvě akce za měsíc – jednou NAPŘÍČ a jednou PROLUKY.

S večery bych chtěl propojit uvádění knih a časopisů, taky případně CD (samozřejmě vernisáže, ale to je kapitola sama pro sebe), chtěl jsem zapojit i Dráták, ale ten je – jak víme – zatím ve hvězdách, s nabráváním bych ovšem pokračoval (publikovat nějakým způsobem jako přílohu deníku Pasáže? tady bych prosil o kvalifikované posouzení toho našeho nabrávače, – mimochodem při minulém nabrávání právě ten náš nabrávač někdo po nabrávání vypnul (Slaviček?) takovým způsobem, že se nabrávka vůbec neuložila, tedy zachránil nás opět Víta Raška a jeho (snad jen nepatrně méně kvalitní) nabrávač, netušil jsem, že jsme vůbec takovýchto pitomostí schopni...

Rád bych podle možností dál vydával knihy (BOX bych zřejmě úplně vypustil, myslím, že už není životaschopný, některé rubriky jsem převzal do Pasáže, formát přirozeně využívá vaše „výtvárná“ edice), i když nevím, pod jakou znač-

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob Brno

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha, osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny, jedno je jisté – už nikdy nebudete chít jít jinam.

kou, pokud chtějí majitele poslat firmu Vetus Via do likvidace, mají na to právo, a taky bych to chápal, zatím firma v likvidaci není, a já osobně (jsem pouze statutární zástupce) jsem proti, musím nejdřív zjistit skutečné předlužení a podle toho si teprve utvořím svůj názor, zatím bych „oficiálně“ Vetus Via nezpochybňoval, naopak, čím bude aktivnější (Fidův obchod), tím lépe, jenom mrtvoly se likvidují...

Erik založil před lety obecně prospěšnou společnost Christianina, o.p.s., asi měsíc před svou smrtí pověřil vedením této společnosti básníka Pavla Šuhájka. Jednou z aktivit společnosti je také každoroční „Cena Petra Bohunovského“ přejmenovaná po Erikově smrti dle návrhu Mikyho Marusjaka na „Cenu Petra Bohunovského a Jaroslava Erika Friče“. V listopadu 2016 k činnosti Christianie napsal:

Činnost Christianie (která je na Facebooku zastoupena rovněž a sem tam někdo klikne, že se mi „líbí“) provozuju – dívám-li se správně – pouze já a v jistém smyslu Milan (Haussmann, pozn. red.), který aktualizuje webové stránky ch.cz – kdo tedy – a jakým způsobem – by měl tyto akce – NAPŘÍČ a PROLUKY propagovat? (pokud jde o organizaci, zatím improvizuju podle toho, kdo je schopen-ochoten nějak pomoci, bohužel zatím gratis)...

V roce 2016 byla Jaroslavu Eriku Fričovi udělena Cena města Brna za literární činnost a publicistiku. Erik, jelikož jakákoliv ocenění nesnášel mi tehdy k tomuto psal:

S Ťovajzem v Uničově v prosinci 2018. Foto archiv Uši & Vítr.

Vím o tom, psal mi primátor, nejdřív jsem to samozřejmě odmítl, ale pak jsem si uvědomil, že mě tam navrhli lidi, kterých si vážím (a minulé Rada MB by mě rozhodně nenavrhla, a psali by mi tehdejší primátor, tak bych ten dopis vyhodil), rektor MU M. Bek a řada dalších, prostě bych je – pro ně jistě trochu teatrálně – urazil, tomi nepřipadá vhodné, je s tím spojená – jako cena samozřejmě směšná – částka 20 tisíc, ani

s tím jsem nejdřív neměl chuť se špinit, ale nějak se mi nechce dělat humbuk kvůli takové pitomosti, prostě dají-li mi to, tak to vezmu a hned dám na ty naše večery podle potřeby (jak víš, ve finančních věcech potřebuju „poradenství“)... Abych Ti řekl pravdu, dost se stydím, do tohoto světa jsem nikdy nepatřil (a ani patřit nechci), nejhorší je, že tam snad budu muset i jít, mezi nejruznější panáky, bez kterých se to jistě neobejde, nechci se rouhat, ale co s tím, když už „můžu chodit“?

Polovinu finanční odměny zapůjčil kamarádovi, z další části pohostil přátele v hospodě Maria Valeriana U Zvonu. Erikův proslov při přebírání ceny začal větou z Grahama Greena: „Cítím se trapně, tedy jsem“. Když jsme chystali knihu Jakuba Urbance (červenec 2016), měl Erik problém s tím, že autor v doslovu zmiňuje, že uspěl v literární soutěži:

„Ocenění“ v „soutěži“? to přece nemůžeš myslet vážně? pan Šafařík (Josef Š. 1907–1992, člověk, který mě v životě nesmírně ovlivnil) říkával: „kolik pitomců se musí dát dobromady, aby vznikla společnost?“ stejně tak je to s těmi „soutěžemi“, o hodnotě se prostě neblasuje, ta se žije, umírá se za ni, bojuje se za ni, všechno ostatní jsou jenom měšťácké vodnatelnosti...

Jakub tehdy kontroval: „Na ocenění máme odlišný pohled. Co kdybyste dostal Nobelovu cenu za literaturu, taky byste odmítl? Být mezi autory jako jsou R. Thákur, W. B. Yeats, H. Hesse, A. Camus, P. Neruda, J. Seifert... to je jiná společnost. Ale souhlasím s Vámi, že skutečná hodnota se žije, bojuje a umírá se za ni.“ Na což Erik odpověděl:

Milý příteli, děkuju za poučení z literatury, no,

V brněnské redakci Pod Kaštany. Šočaský nůž, Parker, počítač a Deml. Foto archiv Uši & Vítr

Úhly pohledu: Bez názvu

Měl jsem připravený parádní sloupek, ale nemohu ty zápisky najít. Štve mě to.

Všechny demonstrace proti Babišovi, které si myslím, že jsou důležité, jsou v úterý, kdy pracuju do 19 hod. Nestíhám je. Štve mě to. Nebyl jsem na pohřbu Erika Friče (chtěl jsem napsat díky kterému, ale asi 100krát mi říkal, že tohle slovní spojení nesnáší. Tak vidíš, aspoň něco jsi mě naučil, Eriku :-)), ale nemohl jsem si dovolit přijít o peníze za celý den, jsem totiž OSVČ. Tak jen doufám, že Erik, který se celý život pochyboval mezi chudými máničkami, to pochopí. Téměř teď nepíšu. Přitom mám takřkajíc slinu. Víím, o čem psát. Většinu času mi zabere údržba sebe, bytu a zahrady. Před několika lety jsem měl pronajatý minibaráček, kde byla krásná zanedbaná zahrada, v níž jsme pořádali různé mejdany a grilování. Trávu jsme sekali po hříchu málo a bydlela tam se mnou ještě línější majitelka psa, která zásadně neuklízela hoviníka, takže si člověk musel sakra dávat bacha, kam si sedá. Ale byla to zahrada plná života, kde si člověk mohl lehnout, zacvičit, zameditovat. Přes okolní ploty k nám lezly kočky, které jsme krmili.

Teď mám taky zahradu. Nijak jsem ji nechtěl, připadla k bytu, který

jsem si sehnal. Pronajímatelé jsou vášniví zahrádkáři, kteří nestrpí, aby zahradu nikdo nevyužíval. Zahrada je celá betonová, jen záhonky a beton. Je to tam tak ošklivé, že tam téměř nechodím. Není tam vlastně jediný kontakt s přírodou. Jen při rytí se můžete dotknout hlíny. Jelikož zahradu musím udržovat, tak jsem zasadil několik typů zeleniny, o kterých víím, že nepotřebují téměř žádné opečovávání. Zatím to ještě ani nevzešlo, tak se bojím, že dostanu kartáč.

Ten dostávám i od druhé obyvatelky zahrady, mojí jediné sousedky. Je jí 99 let a zahrada je její život. Nic jiného už nemá. Ani ona nemůže pochopit, že raději vyrazím na koncert Tomáše Vtípila, než abych šel po práci plevelit a rýt. Upřímně mě proto nesnáší jako městského floutka, který má ručičky od práce. Všichni si staré lidi idealizují, protože s nimi nežijí. Paní se se mnou hádá o každou korunu (elektrina a voda je vedena na obě patra dohromady), když platíme účty. Je v tom něco směšného. Jsem si jistý, že má dostatečné úspory. Nechodí nikam, jen v neděli do kostela. Přesto ji život naučil pohádat se o každou korunu. Blízké příbuzné už nemá, všichni umřeli.

Ani ve svém věku si ale nedokáže říci: „dvacka sem, dvacka tam, však ty peníze si do hrobu nevezmu.“ Kdepak, tvrdý život za komunistů ji naučil, že o každou korunku je třeba se hádat, až do posledního dechu na tomto světě.

A tak chodím do práce, plevelím, drhnu, myju příbytek i sebe. A zabírá to. Jsem brán jako ctihodný občan. A mezitím mi pod rukama utíká život.

Vojtěch Landa

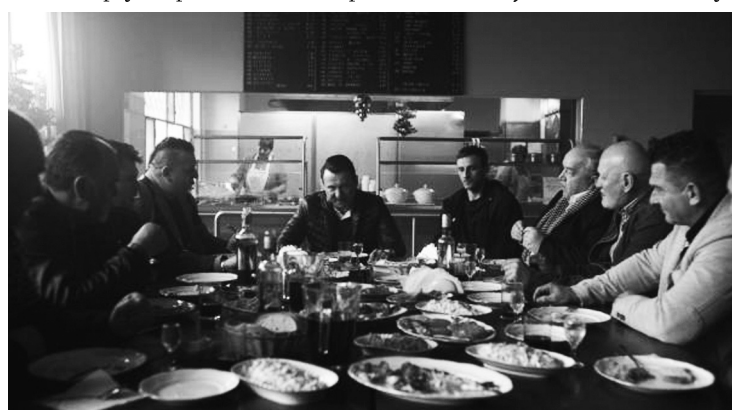
Filmové okénko:

Televizní seriál: Oslnění světlem

Režie: Kryzstof Skonieczny

Skonieczny je veliký talent. To bylo zřejmé už z jeho famózního videoklipu pro skupinu Jamal k písni Defto, což byla nákladná gangsterka z Asie ve stylu Bonnie a Clyde.

Mladý Polák poté pokračoval svým debutem Hardkor disco, který jsem už na stránkách Uší doporučoval. Připomenu tedy, že je to příběh mladého psychopata, kterému se podaří vetřít do jedné bohatší rodiny.

Skonieczny má rád temnotu, ta ho baví. Ale sleduje také hudební trendy, zejména hip-hop, což využil už při svém debutu. Minulý rok přišel s vlastním televizním seriálem: Oslnění světlem. Není překvapením, že si název vypůjčil z jedné z nejslavnějších grimeových písní od kapely The Streets (Blinded by the Lights). Soundtrack je však převážně polský a skvěle míchá hip-hop, rock a taneční scénu.

Žánr je jasný: brutální gangsterka z prostředí drogových dealerů. Hrdina, drogový dealer, je tedy jen o něco menší psychopat, než byla hlavní postava jeho debutu. Příběh je klasický, ale skvěle napsaný. Dealer Kuba si snaží od svých klientů držet odstup a brát vše jen jako práci. Avšak prostředí podvodníků, závisláků, kurev a mafiánů jej brzy stáhne ke dnu. A začíná boj o přežití.

Vojtěch Landa

Komiks:

Tento dnes již vousatý komiks přetiskujeme, opakujeme znovu po letech v tomto Erikovském čísle. Autorkou je Vendula Chalánková a pochází ze sbírky Cuokr a počasí (Parallel.cz, 2009)

Sépiovou kostí: J. E. Frič

HOŘÍCÍ BERDEJ

Pro přátele na Severu, staré staré

„Až Bůh řekne ‚jsem stár‘
už dávno zapomeneme
proč jsme se loučili.“

Satori in Paris (Jack Kerouac)

Střelky kompasu dovnitř smiřují
v rozlohách záhad navždy nepokrytých
v zádumčivosti zaprášených trav
pro beránky mezi kolejemi
taková pastva odradí
prohlížet břehy rybníků které se zde
v tišinách rozvalovaly
v mlhách odnikud nikam
ve Francii tou dobou svatý Ludvík právě umí-
ral
pod deštivým nebem Canosse
podobá se jezdcí
podobá se poslední troleji travnatého úvozu
posledního trolejbusu dávno opuštěných
tratí
ale jak mohlo být slunce tak školsky žluté
v těch dávných jitrech dávivého štěstí
a opičky v Gibraltaru
o půl šesté ráno
na nízkém stolku hotelového balkónu
všude kolem ptáci
a slaná vůně
jméno dětských balónků z předměstí
staré na bílém a černé na rudém
pár bicyklů v hostinském zátiší
a vědátoři s tubusy odvažující marnost
kus po kuse na vahách magisterských
jitro odměřuje tep najednou zrychlený
a slunce se vynořuje z moře
vůně Piombino
a víno Porto Ferraio
čas prošel kolem
a již nevrátí
ta vůně papírnických obchodů kterým se ří-
kalo NARPA
snových učebnic do tříd do nichž jsme se
chystali
žádný strach v horku klonícího se srpna
kohoutí zápasy přes ulici
a drápy zatnout
krev na výkladní skříní
vymalovává dětské fantazie
rezaté ploty schýlené do zahrad
daleko policejní hlídky a eskorty do lázeň-
ských míst
zaprášené komůrky a vůně shnilých jablek
a opičky v Gibraltaru
na doslech vášnivých vzdechů
uchopitelné na dohled
kolikrát ještě
ptám se té schýlené paní jak dlouho tu bydlí
říká neuvěřitelné datum

ale stále ještě nedosti dávne
tou ulicí vzhůru po starém vypouklém asfaltu
a chraptivý voice band
„ať britský lev se do řevu dá
ať zježí se mu hříva!“
a večere v sedm
„levá, levá, levá!“
přítomnost držená jemně za límeček švédské
košile
a boty pilky
spolužačka s židovským jménem a špatnou
výslovností
havraní vlasy do copu
kam se poděla ozvěna dětského teroru
před kinem Elektra utichla
jak motorová pila ve vnitřnostech světa
který měl teprve přijít
jako magické oko nočního rádia
a nesrozumitelné výsledky baseballové ligy
Joe DiMaggio brambůrky lipo energit
lok zvětřelého piva na dálnici téhož magické-
ho světa
za hadrovou plentou tajemství nočních na-
slouchání
cigarety oříškové chuti v korunách stromů
na vyprahlých mezích léta
a přesné výsledky všech myslitelných trap-
ností
tak prostý život jsme chtěli vést
a vedli složitý
náhle jako by nebyl čas
a nebylo kde a s kým
jen zářivé výbuchy nad obzorem
oranžové jako prázdninová sbírka známek
bušení bucharů a syčivé lisy – touhy
hořící berdej chvíle popůlnocní
a pískoviště na dvoře
jež prosakovalo spodními patry dětství
kolik kostí zůstalo z té zimniční minulosti
kolik oharků trouchnivějšího prázdna
za živým plotem
divokou vegetací
a život sám o sobě
co Bůh? člověk?
a zahrady zdejší
co je vám?
čas je teprve
co bude
a špatné slovo nezachrání žádný druh bytí
v rozvlácnosti kuchyňských odpolední
čas odshora dolů ukutý fabrickým bucharem
vyhlazený do běla jako topůrka starých sekyr
v tekuté mlze času
bdění a nočních můr a temnot do duše vsa-
kujících
nad komíny starých střech s vůní jablek ve
sklepe
„dávej ty jabka bubákem dolů!“
tolika let jsme se dožili
při sklepní četbě Vachela Lindsayho
jeho „Kongo“ právě vyšlo

dnes jako by knihy byly bez příběhů
bez vůní bez ticha
bez výjimky zbytečné
„dávej ty jabka bubákem dolů!“
kočky se k oknu prodírají mourem
okénkem lemovaným válečnou špínou
ve sklenici pomerančový jam z UNRY
léta padesátá
kdy naši otcové v bílých tílkách
natírali ložnicové skříně
mahagon bříza ořech
toaletní mýdlo růžové jak prasátko dětských
pokladniček
a lord Byron v starosvětských škamnách
v budově která se propadala do uhlí
secesní dlaždice a temné kouty plné touhy po
přesnosti lingvistických pádů
to pradávne slovo BA-RA-NO-VEC
a opičky v Gibraltaru
kdy pojedou další trajekt?
tu morrrrou – tu morrrrou!
mahagon bříza ořech
kopřiva lopuch mochna husí
i památky na Albion se ztratily
nebe se rozlévá jako mléko
nač plakat
je v něm vody dost
a jedno je-li ráno či noc
mraky jdou jak dětsky uspávané hrací panny
a lord Byron táhnoucí k Mesolongiu
„ale my pane nechceme vaše peníze
my chceme vaši lásku!“
jakými cestami se život řine
jako krev z vychládajících ran
nezachytíme nikdy ten bod kdy slunce vy-
chází
a kdy zapadne
protože vždycky je před a potom
a vždy je příliš brzy
nebo pozdě
jen v této nezjistitelnosti žije čas
jak lístky v navigaci
v těch odpoledních která přece nikdy nemo-
hou skončit
takový život nelze prohrát
život jenž držíme v dlaních
tolikrát příbojem smytých
a není smírčího soudce pro obě
poněvadž není smíru uraženým a poníženým
už jenom buď nám Milostiv
do konce věků
v těch dlaních v nichž děšť a plískanice
prázdných jak smola ve vlasech
jako sních stesku
prázdných jako nepravé zmoudření
jak kostka cukru čaje nedopitého
prázdných zde i tam
nahore i dole
a naopak
a naopak

dosud nepublikováno

Rozhovor s Ivo Motlem:

Opačný účinek Mladého světa

„Architekt undergroundu“ přišel na svět roku 1965 v Moravské Třebové. Ves stejném městě jako německý pilot střemhlavého bombardéru Friedrich Lang, nebo koncertní mistr Národního divadla v Brně Pepa Klíč. Ivo Motl je tvůrce vlastních písní a interpret svých oblíbenců. Hraje v rodinné kapele Motl Family a v protistátní filharmonii Die Retardovaný Koksoflyn (především na luk). Žije s malířkou Evou Macholánovou Motlovou, vychovávají syny Arnošta (bicí předměty) a Davida (cello).

Jsi člověk vznešeného ducha. Jsi často vídán na nejrůznějších kulturních akcích, ať již se jedná o festivaly, koncerty, vernisáže. Mnohdy jako aktivní účastník, jindy skryt v publiku jako skromný divák. Ty akce jsou v drtivé většině mimo hlavní proud. Kdy u tebe nastala ta proměna vyčlenit se mainstreamu? Kde spatřuješ počátek svého kulturního vkusu?

Člověk vznešeného ducha? No nevím. Vlastně jo, za dob mé povinné školní docházky mi kantoři občas říkali, že se vznáším v nějakých vyšších sférách.

Kořeny mého hudebního vkusu sahají hodně hluboko do minulosti. Až někam na základku, kde jsem měl kamaráda Romana Krejčíře, který měl zase tetu ve Švédsku. Až donedávna jsem si myslel, že mu všechny ty desky posílala ale ne, ona mu je před svým odjezdem věnovala. Moje setkání s ní (před několika lety) byl pro mě zvláštní zážitek. Jeto vlastně jedna z mých osudových žen. Přes ty Beatles, Stouny, Kredence, a já už nevím, co tam všechno bylo, jsme se proposlouchali až k Mariánu Vargovi a Collegium Musicum live – to je ta deska s tím oranžovým parním válcem.

Velký vliv na mě měl i můj děda – řídící vesnické jednotřídky. Na tu zapadlou jednotřídku do Hartinkova (Mezi Vranovou Lhotou a Jevíčkem) byl odsunut pro svoje antikomunistické názory. Každý den večer obřadně sundával z kredence obrovské ruské rádio, dal si ho na stůl a poslouchal Hlas Ameriky a Volá Londýn. A já jsem poslouchal s ním. Na tom Londýně běžel každou neděli odpoledne pořad Zaostřeno na mládež, kde jsem poprvé v životě slyšel hrát Hendrixe. I na našich stanicích se dalo najít něco zajímavého – například pořad Větrník na Vltavě. Tam v tom roce 1979 přehráli na několikrát celou Zed' od Pink Floyd. Dodnes si u některých písníček vybavuju tu atmosféru, když jsem je slyšel tehdy poprvé. Někdy v těch 80. letech jsem taky čuchnul k undergroundu. Shodou nějakých šťastných náhod jsem se dostal na festiválek do Úsobrna, kde hráli. Ještě jsme se nedohodli (od té doby jsem je neslyšel, až před několika lety u Skaláka), Rudi Kovanda a spousta jiných kapel. Dodnes si pamatuju, že jedna z nich hrála Mouchu v ranním pivě. Že je to od Plastiků jsem tehdy vůbec netušil. Byla to velmi dobře utajená akce, takže nějaké

negativní zážitky s policajtem se nekonal. Zůstala vzpomínka na úžasné setkání s nevšední muzikou a nevšedními lidmi. Pak byl na hodně dlouhou dobu s takový akcemi utrum. Nahradili mi je ale plnohodnotně Merta, Janota, Lutka, Jakub Noha a dalšími písničkáři ve studentských klubech. Opepřeno to bylo Třešňákem (nechci se chlubit, ale to byla jeden čas moje přezdívka), Hutkou, Krylem a samozřejmě Karáskem z již zmíněného Londýna a Svobodné Evropy.

No a pak jsme byli (někdy okolo roku 2000) s mojí milou ženuškou na výletě na Bítově, kde jsme si na hradě všimli nenápadného plakátku „Vstanou noví bojovníci“ v Prostředním Vydří, konferuje Magor. Že někdo takový kdysi existoval jsem věděl z toho slavného dehonestujícího článku z časopisu Mladý svět, jak tam byl ten vlasáč, co měl místo obličeje otisk prstu. Ten článek měl na mě, a určitě i na spoustu jiných lidí, přesně opačný účinek, než bylo autory zamýšleno. Mís-

každý rok. Zajímavé bylo, že vždycky při našem příjezdu hrál můj milovaný Karásek. Eva v té době pracovala v Brně na Výstavě a jezdila každý den do práce a z práce vlakem z legendárního 5. perónu, kde byla jakási plakátovací plocha. Na ní si všimla oznámení, že někde v Silůvkách se koná jakýsi Krákor. Vyrazili jsme tam a zjistili, že i v Brně to podzemí docela žije – Idiot Crusoe, Marian Palla, Homér ... Muzika dělaná pro radost, ne pro prachy nebo nějakou pochybnou slávu. Od té doby prostě nešlo jediný Krákor vynechat.

Ty ses ale ptal na můj kulturní, nejenom hudební vkus. Muzika je součástí kultury a kultura je něco, co nás kultivuje, neboli dělá lepšími. Takže, když cítím, že mě to nedělá lepším, jdu od toho.

Tvoje drahá choť je Eva Macholánová-Motlová. Věhlasná tvůrkyně velkých, až psychedelických plátén. Jak se žije s umělkyní?

S protistátní filharmonii Die Retardovaný Koksoflyn na Krákoru 2018. Foto Vladimír Sabó

to odporu vzbudil naopak zájem a touhu se s Magorem a lidmi okolo něj setkat. A tady z toho plakátku vyplývalo, že Magor nejenom že stále ještě žije, ale že ho bude možné vidět v jakémsi Prostředním Vydří. Takže jsme se tam vypravili a byli jsme jednou provždy chyceni. Ta atmosféra, to prostředí, ti lidi, ta muzika. Kdo to nezažil, nepochopí. Jezdili jsme tam pak

Děkuju za optání. Není to žádná hrůza. Naštěstí ta, mnohdy rozrušená a kousavá, zvířata nepřesahují z obrazů do reálného života. Občas naříká, že má málo barev a málo prostoru pro malování. Výborně ale vaří, nadává mi jenom občas a mluví jen tak akorát. Ani málo ani moc. Máme několik ožehavých témat, která raději neotvíráme, abychom se nepohádali.

Vcelku důstojně vyhlížející fotografie tří králů nese podtext somrování hub, malin a borůvek uod sousedů. Fotot archiv IM.

Jedním z nich je systém uspořádání naší knihovny. Na tom se prostě neshodneme. Některé knížky doma radši vůbec nehledáme, i když víme, že tam někde jsou, a jdeme si je někam půjčit. Tak se občas stává, že někdo z nás přinese knížku, o níž ten druhý stoprocentně ví, že ji někde máme. Jsme každý trochu jiný. Já si třeba potřebnou délku přepony pravoúhlého trojúhelníka vypočítám pomocí té Pythagorovy věty, Eva si ten trojúhelník narýsuje a potřebný údaj odměří pravítkem.

Bydlíte na venkově u Náměstí nad Oslavou, kde vychováváte dva syny. Máte společně pozoruhodnou rodinnou kapelu odstrašujícího názvu Motl family. A ty samozřejmě hraješ ještě v pro mnohé kontroverzní protistátní filharmonii Die Retardovaný koksoplyn. Současně jsi, pokud je mi známo praktikující katolík. Jde to dohromady?

Jo, jasně, že to jde dohromady. Můj tchán říkával, že je třeba střídat druhy práce. Od intelektuální činnosti je třeba si odpo-

činout u štípání dřeva a naopak. V Koksoplynu se mi nestává, že bych se dojal až k slzám, jako se mi to stává občas s kytarou. To si vždycky řeknu: „Pozor hochu, brečet musí publikum a ne interpret“.

Ten název Motl family nám dal náš vzácný přítel básník Lukáš Trejbal v Nymburce, kde jsme měli naše první veřejné vystoupení. Arnošt tam poprvé objevil kouzelný zvuk prázdného pivního sudu. Mě se ten název odstrašující nezdá, i když teď, když to říkáš, si uvědomuji, že to připomíná Kelly family, což trochu odstrašující je.

No a ještě k tomu praktickému katolictví. Není to se mnou v tomto směru moc slavné. Musím se polepšit. Modlím se, když je opravdu zle. V dobách pohody a klidu na to zapomínám.

Býval jsi, nebo snad doposud jsi dvorním řidičem Martínkovského básníka Pavla Herota, ten letos získal Cenu Petra Bobunovského. Na předání se mu nějak nechtělo, vybraný finanční dar jsi mu taky musel předat... Někdo ti vyprávěl historku, jak se hasiči v zimě dobývali k Herotům, protože k nim ve sněhu delší čas nevedly žádné stopy. Nakonec vypáčili dveře a našli Pavla s maminkou pod duchoňama, jak překonávají zimu. Máte k sobě s Pavlem nějak blízko?

Pavlík Herot to je člověk, s nímž jsem taky zažil spoustu srandy. Když jsme byli na tom našem prvním Magorově Prostředním Vydří (celkově to bylo už asi čtvrté), visel tam na vrtech plakátek, oznamujících,

Něsu demontní, jen udivené. Šprechenzi Dojč? Foto archiv IM.

že dnes večer hraje v nějakém Martínkově v hospodě Pepa Nos. Tak jsme se tam na cestě domů zastavili, a tam byl Pavlík jako pořadatel. Když jsme se zmínili, že jedeme od Magora, byli jsme hned kamarádi. Jezdili jsme pak spolu po různých akcích, kde on většinou četl svoje básničky a já jsem mu dělal bodyguarda. Bylo to v dobách, kdy ještě pil, takže to bylo kolikrát dost náročné. Donutit ho, aby si dal to poslední pivo, abychom mohli vyrazit k domovu, bylo kolikrát nad moje síly. Jednou jsem pozdě v noci udělal v Moravských Budějovicích drobný dopravní přestupek tím, že jsem vjel do zákazu vjezdu. Samozřejmě, že nás policajti hned chytli a dali mi kromě pokuty taky fouknout. Pavlík s nimi zapředl hovor v tom smyslu, že má v sobě 15 piv a že by ho zajímalo, kolik to dělá promile, jestli by si nemohl taky fouknout.

a dobrosrdečnou dámu, která si velmi ráda povídá o svých nemocech. Určitě se s Pavlíkem setkáme letos u Skaláka. Meziříčko je jen pár kiláků od Martínkova. Když jsem za ním naposled byl, ukazoval mi štos nových básniček.

Toto číslo Uši a Vítr je věnováno našemu společnému zesnulému příteli Jaroslavu Eriku Fričovi. Ty jsi byl jedním z posledních lidí, co ho navštívili ve „starobinci“, jak rád říkal. A bezpečně jste spolu s klukama byli poslední, kdo mu, když už byl do slova na smrtelné posteli, zahrál oblíbenou muziku. Máš k tomu co říct? Jaký to byl pro tebe pocit a jaký je teď, když už je Erik na věčnosti?

Rozloučení s Erikem bylo nádherné. A to jen díky tobě. To tys mě nakopnul k tomu, že by bylo vhodné jej navštívit. Já jsem za ním byl týden předtím a to byl relativně

kého člověka, určitě chápe. Myslím teď na ty, kteří nemají takové štěstí jako Erik, aby byli ve svých posledních chvílích obklopeni přáteli a kamarády. Většinou dnes lidi umírají opuštěni a sami.

Mimochodem, nebyli jsme u něho posledními muzikanty. Druhý den ráno – ve středu – za ním byl ještě Pepa Klíč a nádherně zahrál. Bylo to prý spíš pro Aničku, přítomné sestřičky a personál. Erik spal, ale určitě to všechno vnímal.

Chceš cokoliv sdělit? Něco vzkázat čtenářům Uši a Vítr?

Napadá mě v této souvislosti jedna Magorova myšlenka vyslovená při Sametovém festivalu v Polné. Když z pódia viděl ten obrovský sál a v něm těch pár lidí (ono jich nebylo zase tak málo, ale ten sál byl fakt dost velký) nabádal přítomné, aby přemluvili svoje přátele (pokud ještě nějaké mají), aby na tyto

Jedno z těch hraní kde Arnošt začal chápat možnosti pioního sudu. Osudové je, že při rozdílném množství piva uydává bečka rozdílné tóny, Foto archiv IM.

Dobré bylo taky to, jak zorganizoval v jemnickém blázinci, kde byl na léčení, večer poezie a hudby. On tam četl tu poezii a já s Arnoštem a Vašíkem jsme obstarali tu hudbu. Původně to měl být večer na rozloučenou, protože Pavlík měl jít za několik dní domů. Když ale tuto naši společnou produkci slyšeli ti doktoři a sestry, nechali si tam Pavlíka o měsíc déle. Zajímavé na tom celém bylo, že ti blázni byli úplně normální a v pohodě. Blázni jsou spíš ti, které potkáváme běžně na ulicích. Pavlík se stará o svoji nemocnou maminku, mimochodem taky velice milou

v pohodě. Byl jsem proto trošku překvapený, jak se po tom týdnu zhoršil. Anička se ho ptala, jestli chce, abychom mu něco zahráli. On projevil takovou radost a nadšení, že jsme hned vybalili nástroje a pustili se do toho. Samozřejmě, že slzy tekly, ale tak nějak dovnitř. Erik chtěl Čočku, což Arnošt hned nepochopil – myslel, že dostal hlad. Naštěstí tam byl i Ondra, takže přání bylo splněno. Byli jsme rádi, že jsme Erika mohli takto vyprovodit a rozloučit se s ním. Zní to sice trošku banálně, ale je to tak. To jsou věci slovy těžko vyjádřitelné. Kdo zažil takto z blízka odchod blíz-

akce víc chodili. Ti zvukaři, pronájmy sálů a všechny ty věci okolo totiž něco stojí a bez publika se to dělat nedá. Řídil jsem se touto radou tehdy v Praze před divadlem Archa, kde jsem lákal dovnitř bývalé spolužáky, kteří tu nádhernou atmosféru těchto akcí nikdy nezažili. Nejenom, že se to nepodařilo, ale navíc jsem propásl poslední Magorovo veřejné čtení.

Takže, mějte se hezky a milujte se a množme se.

Ptal se Fido

Svjet podle Květuzora:

Rock 'n' roll a kalhotky

Zimní čase só sympatické v počasí. Bud' vobla-ka seró dešče, nebo sňehy posraný vod holu-bů, nebo se něco děje. *Fuč!* To mne povjeda-ela jedna koc co sme spolu zkóšeli jebat na různé vysokých skříňkách. *Fuč!* A pře když jí tam tu baldu konečně nasókám, že bude menčí prů- van, ale pře hnedka, nebo že jí tam ten průvan štóchnu tým lulanem. No a v takovym počasí, jak se aj babáci halijó před nebesama a nésó tak pohlóplení jak hipsteri ve vasilech a tren- dórách, to je radost čumnet na tu rafinovanost. Najedno se skóre srovnává mezi týma vyhub- lýma a voplácaňšíma, ešívá teda nejní koc jak bedna kitu a ne jenom blbá, ale aj neforemná. Nekery obzvlášte rafinovany potvory spolíha- jó, že až je človjek vodvrství až na kůžu, že už to nák dopadne. Vyměšlijó fligny s tlumenym svjetlem a podobny zakrývací manévry. Ešte se teda nestalo, aby to nějak nedopadlo. Aj ta bedna kitu nakonec může lecos zachránit něja- kéma tema krajkama, zašnerovat se do korzeta a vůbec to rajcovní prádlo kolikrát udělá dost parády, až je jednemu líto, že to de důle a že už došlo až na kůžu a nastává docela přízemní ko- pulaca. Dyť se tým hadrům vjenuje celý vodvět- ví pornoprůmyslu! Nebét krajkovyho prádla a rockových koncertů, možná by to byla masť na předlídneňi zeměnkóle. Ešte že to zatím náš Pán nedopustil. Můžeme se akurát domnívat, co s náma směšlí, někeri tvrdijó, že nám dává volnost. Asi vječí než bača svém ovcám, jináč si dost těžko dokážu vodůvodnit existencu takó- vých kapacit jako je Olda Říha z Katapultu, leda to může bét náká prozřetelností zkóška.

Epizoda Bílé kruh

Začalo to fackó. Moc si jí užívala po tolika ro- kách nakumulované tóhy. A pak vyžadovala další bříncance a trápení. A já nésu žádné sa- dista, abych jí nedopřál co sem jí ve vočách spatřoval a tak sem ju fackoval a bříncal a řezal vopaskem vod gatí přes tu obří řiť, přes žádóci různolící pyšcóry, co mne evokovaly ty exoticky motýle, co sme jindá s jinó viděli v tem arbro- retu, kde sme jebali za palmó, řezal sem ju aj přes ty malý, nádherne pevný cecky, až z toho byla celá rozdváděná a mokrá a já tak rozra- dostněné, že mne stála hůlka v pozoru a kókal

sem do těch jejich pološílených, rozesmátých óglí a vona si na mne nahópla, vomastila péro tema svéma ščávama, trošičku zarajtovala a votočila se jak na vobrtlíku aby přeshaltrovala tu nabobtnaló, zvlhčenó tyč rovnó do uzócké prdele. Vrněla jak kocórek a přiřázela mne na kuliska v tým raušovym stavu, až už to vypada- lo že su v koncách a tak milostivě vytlačila ču- ráka z řiti, vometla ho vo mandle a zasókala ho do néhlubšího nitra, jak to névíc šlo do hlóbký, až se jí z toho rozcinkaly korále. Když došlo na velký krmící finále, projevovala se jako zdatná labužnica. Vysála všechno. Já když sem vstřebal další poučné zážitky, zatóžil sem obvykle jít na hrnec a vůbec mne nevađilo že u toho prolé- vání asistovala. Zatímco já lálal škopyky, vona srkala samojedinyho větráka a obvykle mne vo- mrdala ještě v putyce na hajzlu, nebo přebífla cestó do nějakého konspiračního bytu, kde za- čal celé ten mrdací kolotoč nanovo. Když sem jí v paluši hrabal na piču, takové moc vzdělané a chytré pán mne poradil, ať se na to hrabání v kundě a další láskyplné a náklonostní projevy rači vyseru, že si to ty baby mezi sobó řeknú. Nevim jak baby, ale její mužik se pře velice po- divoval tým stopám co jí hnedka zezmizly, tým důkazům jebacích radováněk. Pře aby z tej naší lásky nezpakatěla, tak nakonec emigrovala a já mňel po piči.

Vo Bajálesovi

Někerává gazela dá kurevskó hoknu nežli se taková nechá ukecat na ty milostné hrátky. Ta- kovy bestije působijó vječinó nevodolatelne elegantne, aj proti vjeku dó, šalijó čas, což je hafokrát k zulíbání, to nemůžu řect, neseró se s tým dyzajnem jako průměrne kombinova- ny buchty, co třeba bóchajó jako knihovnice na ty úvazky, nebo dělajó jiný pobóchaný profese v kanceláři, v kolbence, v školství, nebo aj na polnostách v kibucách aj jinačích kolchozách a bůhví co všechno by mohly dělat a bůhví co všechno by dělaly, kdyby mohly. Když sem mňel selku, tahla z ní selata, hnoji- va kolikrát ani průmyslovy. A té co byla ajtač- ka sem jí pinzetó lovil z říte bite, aj terabite a z kundy kleščíčkama šváby. Byla tím úplne čáchlá. Névíc nézdravější bylo píchat zelinárku, vobčas z ní táhl vokurek a vobčas z vokurku táhla vona, což bylo dá se řect rozmanité. Ale vo tým jindá, chcel sem vlastne akurát povznést ten um štrykování a dezénováňi, což se pravda névíc dá rozpoznávat v zimě, u všech tých

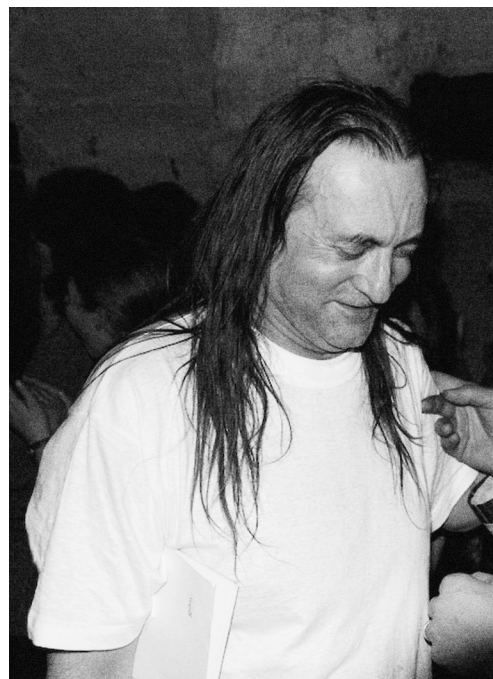
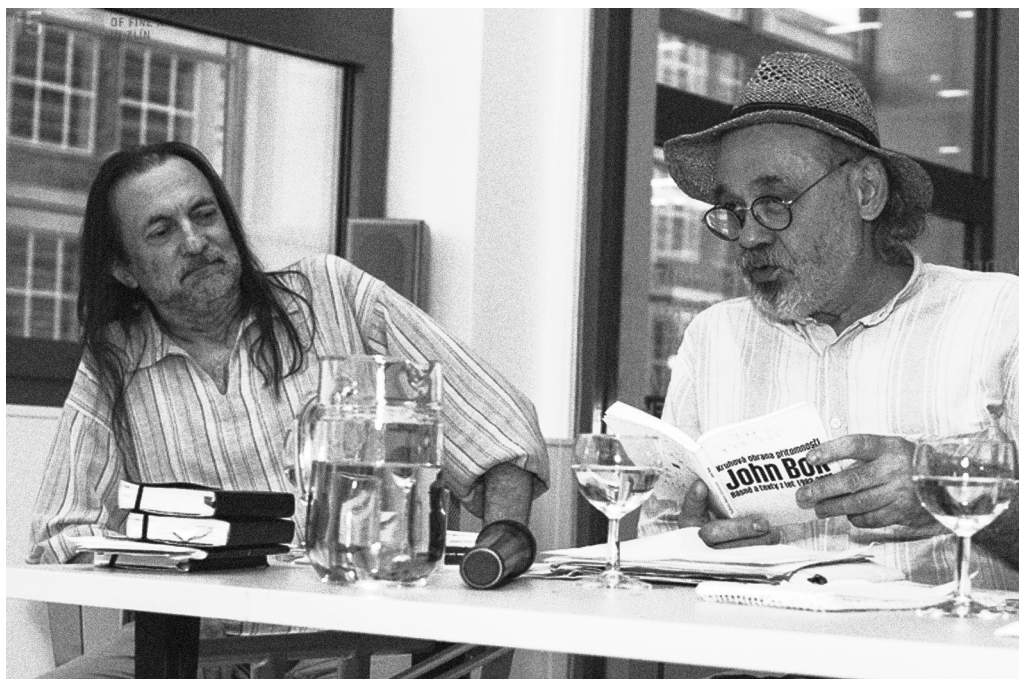
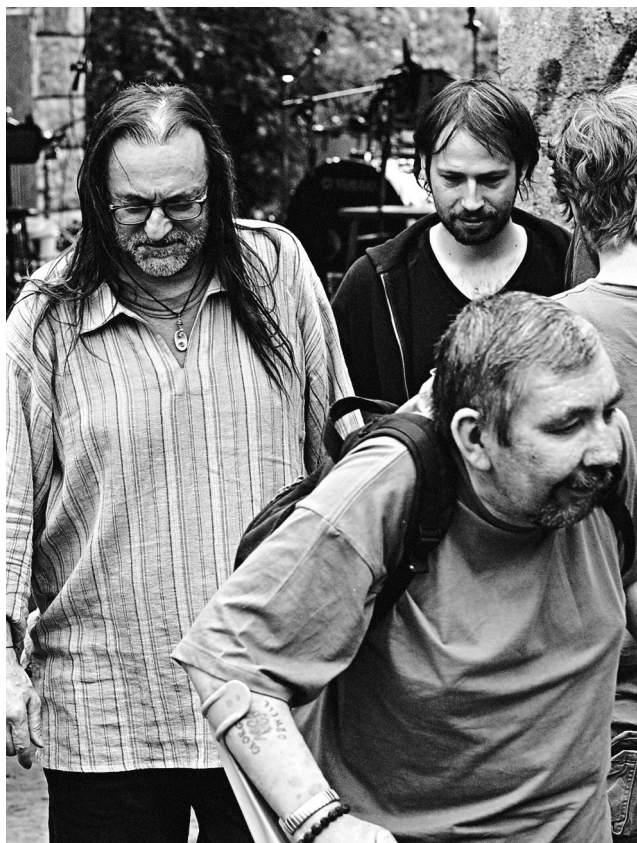
roztodivných plédů, co mařkám dělajó na kr- čiskách něco mezi Ksenó princeznó bojovnicó a bábovkó kmenu Padaung z Thajskanásije. Klendra dává vcelku vodůvodneňe možnostě řady vrstev na způsob ruské bárbíny, kerý do sebe můžó kolikrát zapadnúť jak kósky toho pucla. Ty névíc napucovany koc dokážó tu sehranost svršků tak vymakat, že aj vobleče- ná působí jak by šla rovnó na steč a atakuje ty néniší pudy človjeka. Trochu provinční kurva, ale né úpne. Brnká sviňa do mozka a do taky prodlóženýho mozka mezi haksnama. Úplne z ní kape: *vem si, vomrdej mě, ber!* Enem to hóknot na plnó hubu. Néhorší na tým je, že když se takové buchtě človjek konečně do- stane do kožuchu, kolikrát zjistí, že jebe jako ale úplne průměrne a jednemu to najedno přinde líto, až si zóřá. Hokny jak na kostele s krávó, ale žádný, co by za neco stálo. Nemast- ny, neslany. Jak europivo bez chuti a zápachu. Vono se to vječinó pozná když nemá na piči ani chlup, to už je človjek jedné nohó v průseru a na suché zip může rovnó zapomenót. Ešte horší jak napucovany koc bez talenta só ovšem baby hnusny jak noc. Vono se né nadarmo říká, že blbost nechodí nikdá sama. Někeri kořeni se pomýleňe domnívajó, že kdejaká hnusná mufla jim bez náček složitých manévru hned- konc naservíruje pekáč až pod rypák a ešče bude vděčná, pak si nasraní, s votevřenéma chleběrnama a se žgraňeama plněma kráterů vod probublávajícího testosterona, hoňijó šuli- ny a ani si vobrad nedokážó patřične užít, pajně jim nastalé stav ty jejich vymóglovany mozečky nedokážó přeložit. Hnusný baby se už totiž v té své hnusnotě a demenci, kerý si beztak táh- nó jako vróbek z minulých žití, nandó jakósi zvrácenó představu vo svoji jedinečnosti a všec- kó převrátijó. Samy už vjeřijó temu, že samy určujó, že nemrdajó a vůbec si nepřipustijó to prosté faktum, že jich žádné mrdat nechce, bo só hnusny jak zahnojené pičpant a návdavkem blbý jak kontejner blinkanců. Tak to je to s tema potomkyňama Evy komplikované. Bájeslav mne jedné povjedał poučku, pře *čím vječí pysky, tím blbější ženská*. Abysem řekl pravdu, nesdílim tuto teorii, nesdílim totiž žádnó teorii, pro- tože su vod přírody zvědavé praktik, co si vječi rád vošmátrá a vověřuje, su totiž vobdařené módrostó, kerá mne předurčuje abysem po- podobný pičoviny nebral vážne, navíc Bájeslav je sketa, tak cobysem s takovým sdílel pysky. S de- bilem. To sem k temu hňupovi akorát chcel řect.

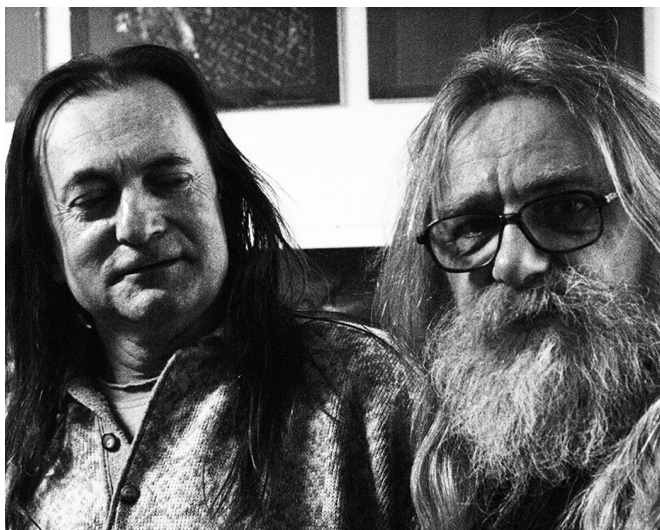
Květuzor Škvírkó

Důkazy: JEF

Na následující dvojstraně otiskujeme několik momentek s Erikem z archivu Uši&Vitr. U některých fotografií již nejsme schopni s jistotou určit autora, neuvádíme ho tedy pro jistotu nikde.

1) *Podutlý dělník* 2014, 2) *U Zvonu* 2017, 3) *v brněnské redakci* 2008 (s *Havranem*), 4) *Adamov – U Batáka* 2005 (s *Čvachtavým lachanem*), 5) *Krákor* 2011, *Ostopovice (v popředí Homér)*, 6) *Večer Uši a Vitr* 2009, Brno – Boro (s *Magorem*), 7) *s Johnem Bokem*, 8) *Potulný dělník* 2008 (s *Jimem Čertem*), 9) *Krákor* 2009, *Doubravnick* (s *Bobem*). Foto: archiv UČV

Podivuhodné necesty: Future beats

až bude velká jak peřina
bude z ní Anna Karenina
z postele na koleje
a rovnou do komína (!)
archeanarcho ústavu úúú/úletu
červená knihovna Ros Pilcherová?
psát o geometrické abstrakci
o lásce
o trojúhelnících
o klínech vytloukaných klíny
valených
z hlavy do hlavy
z úst do úst
půstu?!?

ona to měla do 94
za miliardy slov miliardy
pěkně ložený
a pak ten třídní boj
i když nikdo
v podstatě
nemůže si dělat
na NIC nárok
vždyť nemají co neobdrží
máslo na hlavě
či med a peří
asfaltové dítě
se prát nechce
za to mu
to nestojí...

„slabí“ všichni
vyčichni!
vyčichni!!
vyčichni!!!
skolila by
sokyni i soudkyni
knokautem
co můžeš dělat?
nepožádat...?
boha se bát?
lásku a cit
když sebou ryješ
nezakryješ
ani prd...
není smlčen
nebo je?!
není přikryto
co by neodhalovalo
lásku nezahalíš
ani do Mariina pláště...

hlavou plavou mi
černý otázky
vírím větrím věřím
určitě víc
nežli tři čtyři...
chce bůh
aby byla zdravá
apoštolka?
chce aby byla milovaná
aby mohla milovat
chce aby měla za co žít?
co má dělat aby se zázrak
mohl stát?

to není oxymoron!
Sofiina volba!
já nebo ona?
a on?
on ontos ovocný koš
je plný česneku
ale židlí se nedostává
a s některými obraty nesouhlasí
je proti konverzi?
on běžec či běhavec běhavka chronický
cizinec s běžkyní
stoupá
na horský kopec...

ale no tak Jano... to jde samo...
čím je Ti tedy běh?
zná Tvé jméno
ví zda jsi blond černou záměnou záměrnou?
jsi 007Bondbloncka?

*(nobám pernaté zvěře se říká běháček, pak jsou tu zbě-
žci, zběhlí seminaristé, běsi zběhlí ve vědách, běženci,
psanci, běhmy, růžová psaníčka, rudo před očima,
to nám to pěkně začíná, kremelská zima během do-
časného pobytu na věčné časy a nikdy jinak, herdek
cibule filek, sběhli se zběžji vespolek v příslovci povahy
předložkové vložky předsudku, vezmi mne za ruku...
na rudém běbounu, nu?!)*

dát si česnek před nos
má vždy přednost
přímý přenos
co teď s tím?
do ulity se nevrátím...
kdo je vinen?
vínem
opojen?
nebyl spokojen?
odpojen?
nemám pojem...
můžu ho sevřít
v náručí JÁ?
vztah dnešních dob
typický
upálit Janičku z Arcu?
ukamenovat?
Magdaleno máš nard
skloň se...
chval jméno neznámého
jako ostatně vždycky...?
zběhlý seminarista
s dobře prokrvenýma ušima
dobré prokurvení je základ státu...
jen prej by s tím nemohl do senátu
je ráda
že (vesmír) není hloupý...
ani jednosměrný
oslovuje ji tragédko
ale ona to nevidí až tak černý!
jenže slýchavá často trávu růst
když ústa se dotknou
když medvědí ucho se dotkne úst...
společného vesmírného konta

ano ta třetí trojjedinnost dělá most
má z toho
bžundu
on však natrhne ji –
koženou pilotku bundu?
to by šlo
na fěrovku...
růžová? nebo blond?
proč ne...
dramatická věc!
ale musí to mít pointu
a pro děti i děj
bezva
bez DNA
bez DVA děj...
blond ilumina kinder blond
tam dole nevím
na nozdry si nevidím
černobílá rezatá?
neřeším...

růž ve tváři?
růžové ucho nerezaví
in medias res
dívčí ruměnc
blíž než bližní k bližní blizně dívčí
dílčí k věnci se má
(s černejma fāborama/mašličkama)
dávno tomu
co přišla o věnc...
spadla klec
a pokud neumřela
tak si tam šťastně
padá do/dnes

silly krátký oči krátkozraký
kam jen dala...?
kvantita se jí smála
placama plky plácá
místy slova neurvale výživná
jarních vůní nálet už v únoru
pokud jde o ty milióny...
ó ty si rozdělí
teď ale alou na holou
honem a pomalu zrychlovat
můžeš si ho u mě schovat?
IN
seminář
...
e-vo/ko bere
ty voe... eva/kua/ci
aby to bylo takhle na dvou
a schválně evokovalo to cosi...
fan tutte
co svět světem je
stále
pořád
a furt
to
nabíjí
i
kosí...
boží gorodky

for goody
tak kudy?
lom babí u býčí skály
nechává na hlavě
blondatý dredy
a díky česneku
nemá vysoký tlak
ani ucpaný dráty
ani žaludeční vředy
je vždy ready...
jak filištín vyfik se stín
a pak ji přefik
ve směru hodinových rafik
trochu doprava
směrem G
těžkej život umělce
bláboly?
a nechtěl bys
za knihu poezie
snad ještě peníze?
za to že se vrháš do krize?
dneska ani pusů...

cože?
takže vy jste malíř?
a vy byste chtěl
za ten obrázek
TALÍŘ?
tisíc?!
pane i já jsem malíř...
mám právě tak jako vy hlad
nemohu barvu roztírat
nezkoušejte mne vydírat
nedal bych za to ani stovku...
tohle že je umění?
až oněmíš
možná tě stovkou odměním...

allium lumines
lumen adeptus est
chtělo by to špetku špetu
a necky plný šepsu
hlavně však šetku na necestu
života světlo
do kroku skok
iluminátku látku
která dá každému terénu
barvitost extrému

umělci kteří nejsou mělci
mají rádi se/x slova i anděly...
kdyby se
dlouho
neviděli/neslyšeli
nebylo by to
veselý...
asi by trpěli
(bylo by to oběma líto
i modrý pondělí
bylo by v p...
pokud by se nedotýkali těly
asi by se odmlčeli)

tady hlídá henna hygiena
skvrnitá hyena barva jména
na necestě ex exces
zdírka zítřka
esli si si všimla
česnečí/mu opu optickému
je vůně barvy vším
co potěší
cestou hrádky tam a zpátky
z pohádky do pohádky
(a taky dolů na horskou dráhu
bosé kůže dráždit kobru
s bázní a chvěním blížít se
světelnou rychlostí
k dobru
a
světlu...)

přesně tak
těžkej život modální
žádněj lehkoživ
zdravější nebo chronik
nic není na furt
NIC není jako dřív

na rty rozmazávat růži
by se ti chtělo?
růžového nože ostří
strohý úz do tebe vbodne
kobra ještě ti bude
sladká dobrá hodná
více než hodně
až dobereš se jí do dna

Jajn & Jana Illuminatio

Mikyho zápisník: Quo vadis, kulturo?

Nechceme, aby se vrátila doba, kdy kulturu určoval bolševik. Psalo se černobíle, jen rudou barvou. Hodnotná literatura nevycházela a originály knih se přepisovaly přes průklepáky a kopírák na psacích strojích. Říká se „ryba smrdí od hlavy!“. Příkladem je nekompetentní ministr kultury Staněk. Je na pováženou, že jako ministr pokřtil knihu komunisty Miroslava Grebeníčka „Ve znamení kříže“. Štve mě ta mediální poutová psychologie, kdy se Staněk odvolává na to, že nekřtil, ale byl pouze přítomný. Nyní probíhají politické tahanice o to, kdo by měl být novým ministrem kultury. Horkým favoritem je Michal Šmarda, zažil jsem ho v Ponorce, kdy četl na Noci básníků své dílo. Potěš kostě! Může být někdo horší než Jandák nebo Staněk? Není doba temna, abychom páli-li knihy, když můžeme upalovat autory! Tedy alespoň symbolicky. Fascinuje mě, kolik vychází zbytečných knih ve velkých nákladech. Knih blábolů, povrchností.

Vydavatelství s kvalitní literaturou skomírají. Přesto bez státních dotací vydávají v malých nákladech díla tuzemských i světových autorů. Stále více umělců tvoří, aniž by mohli výsledky své práce zveřejňovat, jsou omezeni bojkotem malých vydavatelství ze strany ministerstva (zatím ještě ne přímými zakazy...). A roste počet umělců, kteří nenalézají uplatnění vůbec, nebo jedině za cenu ústupků významným „zlatého telete“... Nařízení, směrnice, pokyny, psaní na zakázku zabíjí ducha tvorby! Vážme si nakladatelství, která

i přes obtíže vydávají „okrajové“ žánry a nezavedené autory!“ „Z čeho jsem smutný? Z toho, že jsme vsadili na krámy a na prosperitu a zapomněli jsme na Boha, na duši i na to, že máme kulturu, že máme taky rádi krásné věci, které nás odlišují od toho žraní jako stádo. Že se měníme na zvířata, na příští otroky a děláme to dobrovolně.“ (Karel Kryl) Báseň věnovaná kamarádům ze Sibérie, kteří se snaží v Rýmařově ve zdevastovaných Sudetech přiblížit obyvatelům alternativní kulturu.

Sudety

Mazlavé bláto
na botách nostalgie
pošmourné babí léto
drsná poezie
zpuště krajiny
Smutné ruiny
zchátralých stavení
v kopřivách zasypané studny
den po dni
hniloba se tlemí
z vykotlaných pařezů
tam kde dříve vzkvétal sad
křoviska šumí
rozpadlé ploty zahrad
hlozím zarostlé záhony
na mezích
smírcí kameny
na polích
tráva a bodláčí
na zrezavělých kolejích
zdemolované vagony
vykolejené doby
nikde žádný průvodčí
Poutníci z města
tam co vede
zapomenutá křížová cesta
do kopce se plahočí
k zbořenému kostelu
Na hřbitovech
náhrobky psané švabachem
tlející věnce
národnostní rozmišky
Nutno šmahem
vyhnat Němce!
Zdevastované zítřky
nezacelené rány
jizev minulosti
Mlhou plují vrány
a v lesích
hladové lišky
dávají dobrou noc

Miky Marusjak

OBCHOD VYDAVATELSKÉHO SKLEPA EARS&WIND RECORDS

**Dřevěná
cikáda**
WWW.DREVENACIKADA.CZ
...poesie a kravál

Důkazy: Festival spodních proudů

Festival spodních proudů, klub Rusty Nail, Brno, 25. březen 2019.

1) Ruce naší Dory, 2) s.d.ch., 3) Trottelparade, 4) Karel Jiroš, 5) Trottelparade

Jan Kozák: Bible – „Total recall“

Kapitola z knihy Příběh o poustání hada

„Nanejvýš charakteristická pro helénistické židovství je skupina literárních výtvorů, kterou lze označit jako židovské spisy pod rouškou pohanskou.“ (Th.Dr. Fr. Kovář: Filosofické myšlení helénistického židovstva, Kladno 1922, str. 67). Hlavním literárním žánrem Židů v době vzniku Bible tedy jednoznačně byly padělky, které využívající jmen slavných antických autorů pělý chválu na židovství. Židovští autoři se zde nehlásí otevřeně sami k sobě, nýbrž rafinovaně – nápodobou stylu řeckých autorů a pod jejich jménem – falšují obsah jejich spisů a vlétají do takto vytvořených textů pasáže, které vychvalují Tóru, žid. Jahveho, Mojžíše atd.

Falšují například Sibylliny věštby a pod názvem „Sibyllských knih“ jí podsouvají židovství. Falšují spisy perského Vištaspy (Histaspa), který byl ve starověku pokládán za druha Zarathuštry a podsouvají mu židovství. Falšují a padělají slavné řecké básníky: Aischyla, Sofokla, Euripida, Filemona, Menandra, Difila, Orfea, Hesioda, Homéra a Lina, kterým v padělaných verších podkládají slova, z nichž vyplývá, že měli židovské názory. Takto padělané verše jsou potom citovány od dalších a dalších židovských, později „křesťanských“ autorů mezi pravými verši těchto básníků, aby tím více přesvědčovaly.

Význačným rysem těchto spisů je, že jsou opět vsouvány a citovány z děl starých řeckých autorů před mnoha staletími, aby tak narůstaly důkazy o starobylosti a původnosti židovství. Jedna z nejznámějších takovýchto sbírek je tzv. „Pseudo-Hekataios“, tj. sbírka podstrčená Hekataiovi z Abdéry, současníku Alexandra Velikého. Aby si čtenář udělal představu o židovské literární činnosti doby helénistické, věnujme se poněkud blíže veledůležitému padělků - „důkazu“ o starobylosti Starého zákona – tzv. „Aristeiovu dopisu“. Všechny základní rysy žid. literární činnosti té doby i jejich cíl a styl jsou zde dobře representovány.

Fiktivní autor Aristeas se zde vydává za úředníka dávného krále Ptolemaia II. Filadelfa (283-247 př.n.l.) a popisuje svému bratru Filokratovi jako domněle očitý svědek (!), jak byl žid. Zákon přeložen do řečtiny. Podle této zprávy upozornil bibliothekář Demetrios Falerský krále na to, že v jeho obrovské knihovně schází dosud skutečný poklad – zákon židovský a že by byl žádoucí překlad tohoto zákona do řečtiny, aby mohl být zařazen do knihovny. Král Ptolemaeus uposlechl a vypravil ihned velitele své tělesné stráže Ondřeje a Aristeia, domnělého pisatele tohoto listu, s bohatými dary (sic!) do Jeruzaléma k veleknězi Eleazarovi s prosbou, aby mu poslal vhodného muže, kteří by mohli provést tento nesnadný úkol. Eleazar posílá 72 židovských učenců (posvátné perské čísla – počet dílů Avesty!), po šesti z každého z dvanácti kmenů (!). Když učenci přišli do Alexandrie, byli u krále sedm dní (!) zvaní k hostině, při níž se mluvilo o nejdůležitějších otázkách politiky, etiky, filosofie a životní moudrosti, takže „král byl pln úžasu nad moudrostí těchto mužů.“ Poté bylo překladatelům vykázáno na ostrově Faru, daleko od hluku a ruchu(!) města, nádherné obydlí, kde se ihned dali do práce. Každý den překládal každý sám a vždy večer sestavili společný jednotný překlad! Tak bylo vše v 72 dnech skončeno, překlad pak přečten lidu židovskému (sic! – hebr. „rabi“ = zástup!), který jeho přesnost s největší chválou uznal a pak byl odevzdán králi, který se podívoval moudrosti zákonodárcově.

Je zcela typické pro „křesťanské“ autory a jejich poměr k čestnosti a pravdě, že se až do konce 20. století nijak nestydí uvádět při výkladu o tzv. „Septuagintě“, tj. tomto překladu Bible do řečtiny, dataci 3. stol. př.n. l. a tak toto falsum podporovat.

Stovky Václavů Hanků, vytvářejících stále starší a starší židovské dějiny, odvolávajících se jeden na druhého, vytvářejících stále

nové a nové podvržené důkazy, podvržené autory žijící v dávné minulosti (např. „helénista Demetrios“, „žid. učenec Aristobulos“ atd.) vytvářejí situaci, kdy historik, chtějící se dopátrat pravdy, znechuceně ustává v hledání s vědomím, že není ani parazitolog, ani epidemiolog, ani kriminalista.

Židovské technice nápodoby – „Jákovově hříchu“ – neuniká téměř ani jediný slavnější autor antiky, ba co víc – všem těmto řeckým autorům je podsouváno židovskými falsifikátory, že pocházejí z Židů a že pilně studovali Mojžíšův Zákon. Z pera „křesťanského“ autora Eusebia – „prvního historika křesťanství“, ze kterého pramení většina takto shromážděných podvrhů, se proto můžeme např. dozvědět o dávném historiku Artapanovi, který ve svém údajném spisu „O Židech“ tvrdí, že Egypťané převzali všechny svoje vědomosti od Židů. Mojžíš byl podle něj zakladatelem vši kultury v Egyptě i uctívání bohů. Vpisky do řeckého autora Alexandra Polyhistora, nacházející se v Eusebiově Praeparatio evangelica zase citují domnělého starého epika Filóna z 2. stol. př.n.l., který sepsal ve 14 knihách (!) v řeckých hexametrech ódu „O Jeruzalému“. Tyto hexametry jsou však pravým výsměchem řecké prosodie, zlomyslně parodující s nabubřelou dikcí řecké básnictví. Další fiktivní židovský tragik jménem Ezechiel, údajně z 2. stol. př.n.l., zbásňuje zase dějiny východu Židů z Egypta. Dokonce již v 6. stol. př.n.l. žil v Milétu – ovšemže imaginární – básník Fokylides, který ve 230 hexametrech zbásnil Starý zákon a pět Mojžíšových knih a jeho předpisy.

Židovská inkulturační činnost stále stejnou technikou – technikou Jákovova hříchu – se nezastavuje ani před nejslavnějšími řeckými autory Homérem, Platonem a Aristotelem. Smyšlenému „žid. učenci Aristobulovi“ jsou vkládána do úst tvrzení, že veškerá řecká filosofie je židovského původu, neboť přímo říká, že řečtí filosofové Pythagoras, Sokrates i Platon čerpali svá učení z Mojžíše, že dokonce i Homér i Hesiodos si z Tóry vypůjčili mnohé věci, neboť žid. Zákon byl přeložen do řečtiny již velmi, velmi dávno. Aby toto své tvrzení dokázal, odvolává se smyšlený židovský učenec Aristobulos na smyšlené řecké verše básníků Orfea, Lina, Homéra a Hesioda.

Že by za této kvetoucí židovské literární činnosti mohlo uniknout těmto Jákovům – „za patu se držícím“ – i skutečné svaté učení přicházející z Východu - buddhismus – a z něj vyplývající hnutí gnostické, bylo zhola nemožné. Naopak – celá sláva „svaté Bible“ se přímo napájí z gnostických a buddhistických obrazů a pojmů, je jimi zcela prostoupena – je jejich dokonalým negativním napodobením.

Pod tímto poznáním je nutné značně revidovat i dosavadní pohled na vznik a obsah této „Knihy knih“. Samy qumránské texty prokazují, že žádný pevně kodifikovaný biblický „Starý zákon“ (podle výše zmiňovaného falsa zakládajícího slávu tzv. „Septuaginty“) do té doby (1. stol. n.l.) neexistoval a dokládají právě svou horečnatou písemnou činností - tak jako opuštěná loděnice, kde se vyrobila spásná loď, „archa“ – kde vzala Bible včetně „Starého zákona“ svůj počátek – arché. S pochopením, jak pracovali židovští „svatí katoličtí otcové“, se začíná vynořovat i smysl textu SZ, především celé tzv. První knihy Mojžíšovy, který – stejně jako NZ – je právě reakcí židovských autorů na gnosi se základní snahou ji napodobit, přeměnit a prohlásit za vlastní. Všechny základní prvky Genese (Abraham, Adam, ráj, stromy v ráji, jedení ze stromu poznání, Spasitel s 12 společníky, Kain, Seth, Noe, Sodoma a Gomorrha, především pak záchrana z „Egypta“ – světa) vycházejí totiž z gnostického mýtu a východního duchovního učení – jsou právě jeho negativním vyjádřením a vegetativní egoizovanou nápodobou. Od samot-

ných židovských autorů je celá svatá kniha koncipována a výslovně vedena jako opak svatého (!), zasazena však do „svatého rámce“, do „svatého obrazu“. Nebyli to, jak by se mohlo předpokládat, žádní nepřátelé židovství, ale židovští autoři sami, kteří vytvořili ve své svaté knize nápodobu Buddhy - Spasitele, kteří je však přímo jeho negativem, vítězícím „svatým“ podvodem! Neboť biblický Jákob - Izrael a jeho 12 synů - 12 nikdy neexistujících kmenů izraelských - není právě nic jiného nežli „vstoupení do obrazu“, nápodoba gnostického Spasitele - Buddhy s 12 společníky. Jestliže však pravé svaté učení velebí čistotu, lásku, lidskou vzájemnost, bratrství atd., povstává „svatý Jákob - Izrael“ právě podvodem - obalením „kozličími kožkami“ - tj. právě materiálem, na který se tehdy psalo!

Bible se tak vyjevuje jako pravý apokryfní spis, tj. spis, který se nikdy neměl dostat do rukou široké veřejnosti. Zde sami autoři navěky zachovali zprávu o způsobu, jak a proč byla Bible vytvořena (!) a popisují tak základní techniku, kterou se hodlají „zmocnit světa“ - tj. pomocí napodobivě sepsaného „svatého“ učení, kterému „slepý otec“ požehná. Tyto Jákobovy „kozličí kožky“ jsou totiž právě tou Biblií, která bude nešťastným národům evropským mocensky vnucována coby „svatá kniha“. Myšlení zcela orientované na podvod, lež, kluzkost - symbolizované právě hadem, Mojžíšovou „kouzelnou“ hůlkou - které se domnívá, že může navěky podvést otce - Izáka, že člověka je možné trvale udržovat v temnotách nevědomosti, zde ukazuje své ledví. Doslova úžasná je v této souvislosti činnost Qumránců. V jejich textu (Damašský spis B, KKK str. 93) totiž čteme výslovně odsouzení „hříchu Jákobova“. Toto qumránské vědomí, které si židovskou tradici založenou na velebení podvodu jako „cesty“ uvědomuje a ostentativně ji ústy odsuzuje, ji však právě teprve završuje - v plné míře provádí! Neboť qumránské přisvojení buddhismu a svázání „Učitele spravedlnosti“ pod židovské božstvo stávání se a času zahájilo teprve skutečný proces přejímky Buddhy - Krista pod židovská ochranná křídla nápodoby a dalo základní podnět k sepsání „Nového zákona“, který tuto přejímku - smysl Jákobova hříchu (!) - právě realizuje.

Všeprostopující snahou Bible tedy bylo a je přesvědčit čtenáře: toto je svaté učení. K tomuto účelu autoři použili nápodoby, popřípadě celé fráze a motivy ze skutečného svatého učení, které vtělili do Bible, aby jí dodali známky svatosti. Ukažme si několik příkladů.

Základní přesvědčení všech „Pánovi plození“ oddaných uctivačů spočívá v tom, že ke „stvoření“ dochází z ničeho - tento omyl je přímým důsledkem předmětného myšlení. Proto i v Bibli najdeme právě takové přesvědčení - z ničeho, záračným mávnutím („slovem“) Pána plození - Stvořitele - vzniklo něco. Již druhý verš Genese však končí: „... a duch boží vznášel se nad vodami.“ Tato vize - zcela nesourodě, nesmyslně zařazená do biblického stvořitelského příběhu - je základem Kapilovy slavné dualistické filosofie samkhya (alespoň 6. stol. př.n.l.), jejíž přítomnost je v gnosi všeprostopující, kde Puruša, Člověk („duch“) a prakrti (prahmota ve formě „vody“ - nikoliv však fyzická voda!) jsou dva vzájemně interagující principy, které tu jsou věčně.

Protože celý smysl Bible je poznán jako napodobení, přisvojení a materializace indických duchovních představ, pomáhá nám to pochopit i původ „Abrahama“ - židovského „otce“ v Bibli. Jak už z frapantní podobnosti slov je zřejmé, jedná se o přisvojení indické božstvo - Bráhmů. Tento Svayambhú - „Ze sebe sama povstávající“ - je, jak je pro Židy typické, snesen z vyšších sfér dolů a judaizován. Důkazem pro toto tvrzení je základní smysl a charakter židovské přisvojovací a napodobovací práce, tak jak ho můžeme poznat při srovnání TE s NZ (viz ENB, Bibliotheca gnostica, Praha 1994) anebo ve SZ u postavy Josefa - Bódhisattvy (viz níže), „Rudého moře“ převzatého z upanišad, anebo podvodníka Jákoba (Izraele) s 12 syny - spodinové nápodoby samotného Spasitele - Buddhy s 12 společníky.

U Abrahama - Bráhmů je však k dispozici i podpůrný důkaz lingvistický. Sanskrt staví často protivy do podobných tvarů, ne-li téměř totožností, aby tak i v řeči byl reprezentován základní

tantrický jev světa. Tak se to má i v případě dvojice slov „bhrama“ (bloudění) - „brahma“ (jistota, pevnost pravdy) (viz např. Čandogya up. 3,14; 8,5, viz též ustálená upanišadová fráze: „To není brahma, ale bhrama!“ - Deussen: Das System des Vedanta, str. 110). Při zanedbání aspirace „bh“ je tedy pouhým přidáním hlásky „h“ vytvořen opak a z bloudění, nejistoty, omylu je tak vytvořena jistota, pevnost sama.

Židovský otec „Abraham“ se v první knize Mojžíšově „Abrahamem“ od počátku nenazývá. Dokud bloudí, je pouhým „Abrahamem“, teprve v okamžiku, kdy nalezne jistotu - učiní smlouvu s Bohem - je mu změněno jméno - přidáno „h“ (!) - a z bloudícího „Abrama“ se tak stává smlouvou zaštitěný „Abraham“ (1M 17,5). Tato změna je však zcela nesmyslná, dokud neznáme sanskrt - teprve skrze něj porozumíme! Mezi „křesťanské“ termíny, vzniknuvší na základě sanskrtu, se tak kromě již známých případů (sanskrt. „adima“ (ten první) - tj. biblický Adam (tj. Člověk, Puruša); omylný „růženec“ - ze sanskrt. „džapamála“; qumránské a biblické „králové Javan“ - sanskrt. „yavana“ - tj. Řekové; gnostické Ireneovo „kaulakau“ - sanskrt. „tau lokau“ - tyto dva světy; sanskrt. „Bódhisattva“ - „Josef“; sanskrt. moře „ára“ - „Rudné moře“) řadí i Brahma - Abraham. Záporka „a“ - (ne!) je zde navíc významným symbolem.

Celou Bibli se táhne jako základní téma - právě jako realizace techniky nápodoby - příběh dvou bratrů. Z nich vždy ten první je řádný, pravý, ten druhý neřádný, levý. Smyslem Bible je přesvědčit čtenáře, že ten levý je to právě - ten „marnotratný“, „hříšný“, popřípadě krvavý - že právě on je ten, kterému bude požehnáno, který „bude spasen“, na kterého „shlédne Bůh s milostí“. Teprve s tímto poznáním začíná být celý text Bible srozumitelný. Podobných dvojic popisovaných při různých příležitostech a životních příhodách znovu a znovu je celá řada - dvojice Ezau - Jákob zůstává prototypem, „klasikou“. Právě proto, že podvod, lež, „had“ je tím, co podle tohoto biblického příběhu vystavělo, vybudovalo člověka, zde také tento podvod a lež není pouze „tím lidským“ a „statečným“ („Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale také Izrael, nebo jsi statečně (Sic!) zacházel s Bohem i s lidmi a přemohl“! - 1 M, 32,28), ale zcela zřetelně a výslovně také tím požehnaným „svatým“!

Gnostický Kain - původně slunce (!) (Evangelium Egyptanů, Janův Tajný spis) - je v Bibli pomluven coby vrah. Je důležité si uvědomit z jakého důvodu. Ábel je pastýř, který dává Bohu krvavé oběti, zabíjí tedy a je krví potřísněný, avšak Kain - zemědělec - nikoliv. Právě proto (!) na něj židovský Bůh neshlédl s milostí - nekrvavé oběti, nezabíjení, Buddhova bezhříšnost se mu nelíbí. Již zde, v prvním setkání dvojic tolik typických právě pro Bibli, je obsažen celý smysl této knihy - odpor a strach vůči „cestě vzhůru“ (viz „Jákobův žebřík“ 1M 28,11-22), zásadní odpor vůči křesťanské „anastázi“, buddhistické nirváně, zásadní odpor vůči všem vyšším lidským hodnotám, zdůrazňováním normalnosti a přirozenosti zla, které není ničím jiným než „božím“ Zákonem a tedy nutností. Právě završením a přímo geniálním dokončením tohoto trendu je potom vražda „lidského beránka“ v NZ, která je prezentována jako „vykoupení“, avšak zároveň také pragmaticky splývá s odstraněním toho, kdo je proti vraždění!

Duchovní učení přicházející z Východu nazývalo moudrost „solí“. Tento symbol je nejprve doložen v jedné z nejstarších upanišad (Br.Ar.up.), kde učitel poučuje žáka a ztotožňuje Purušu, Člověka - átmu - se solí ve vodě, s hodnotou tedy, která sice není vidět, ale přesto „je obsažena“. Gnostikové tuto terminologii přejali a jak píše Filip ve svém evangeliu: „Staří nazývali moudrost solí“ (log. 35), „Moudrost je neplodná a přesto má děti. Proto je nazývána solnou sochou.“ (log. 36). V Bibli, kde nacházíme zlořečení buddhistického fíkovníku - symbolu osvobození, jsou „Sodoma“, „Gommorha“ - posvátné termíny gnose (!) (Evangelium Egyptanů) - přímo prokletím a zapojeny do známého příběhu s Lotem (1M kap. 19). Je právě pro Bibli symbolické, že ten, kdo se nedívá stále vpřed, kdo se otáčí, aby viděl příčiny a následky a poznal - tj. ten moudrý, gnostik (Ježíš v log. 18 z TE: „Už jste odkryli začátek, že se ptáte po kon-

ci?“), tedy ten, kdo nedělá stále „tlusté čáry za minulostí“, kdo se nechce zbavit zodpovědnosti, je zde „solnou sochou“ (Lotova žena) a za trest zkamení.

Základním místem pro pochopení biblické scény s potopou je poznání, že „vodou“ není u Indů a obecně v duchovní škole myšlena konkrétní fyzická tekutina, ale Kapilova prakrti – „prahmotá“, tj. tíha přitažlivosti zbavující svět prostoru. Simon Mág ve výše citovaném úseku učení „sektý Peratů“ toto poznání výslovně potvrzuje: duchovní „voda“ znamená zánik dole, v nečlověctví, v obrovské tíze a ohni. Indiští ršiové právě proto tvrdili, že „ve vodě se skrývá oheň“.

Celý smysl indické duchovní školy je zaměřen právě na osvobození člověka (mokša, mukti) z pádu do této „vody“. Zde si podávají ruku všechny indické školy od starých véd, samkhye,

yogy, vedanty až po buddhismus, džinismus i maháyanu. Člověk poznání - bráhman, sádhu, šraman, gnostik - je potom právě ten, kdo se dokáže pádu do této „vody“ ubránit, kdo se „neutopí“. Řecky „poznat“ se řekne „noein“. Člověk – Noe – který se ubrání „vodám“, je proto právě ten gnostik, který vlastním úsilím a poznáním (džňánamárgou, gnosí) se z této „potopy“ zachrání – obecně pro Východ ve staletích před začátkem našeho letopočtu nejslavnější a nejpoblábnější symbol tohoto gnostika – Buddha: gnostický „Syn Člověka“ – Puruši – „ducha, který se vznáší nad vodami“, který byl podle gnostického mýtu vyslán Otcem, aby zachránil lidské pokolení „před potopou“.

Pokračování příště

Povídky Tomáše Hájka:

Mnoho odstínů lidský kůže ANEBO Zoja... kamarádka moja...

jak po tym štatlu mózuju... *tak tady někdy dojde k seznámení... co bylo minule už dávno není... občas se on the road sčuchnu s nějakým vymakaným špicovým exkluzivitou...*

jedna z mých stálých superhvězd je Zoja... Zoja je taková mladší... tlustá... docela hezká Romka... *šukar romni...*

a tak se vždycky rádi vidíme... povídáme si... seznámili jsme se tak... že jela se mnó... seděla za řidičem... a já sem na zastávce Neředín hřbitov póstěl nějaký hodně tvrdý hudbu... asi Korný... a ona jak metalistka házela hlavou vlasama... a dala mi tak znamení... že taková muziku žere... což u Romů tak běžný není... oni nemají většinou rádi tvrdý hudbu... třeba mne chtěla jen zaujmout... dodneška neprozradila... postupně jsme se bavili víc a víc... není vlastně moc o čem... tak třeba o jídle... o nemocech... kolik kdo váží... a tak...

jedno sme projížděli romským ghettem... a moralistně mne upozornila... co vidí... jakási matka tam sedí venku s děckem a popíjí lahvičku... *to já neuznávám...* zaujala moralistní pózu... na to sem navázal... že taky bude jedno chtít mít děcka... myslím sem... že má tak devatenáct... vyvedla mne ovšem z omylu... *já už mám tři...*

čuměl sem jak vopařený... *myslím že ju mám jen chcaní...? málem mi volant z ruky vypadl... a zalil mne mráкотný zmatek...*

po druhý sme jeli... mezi mnó a cestujícíma je takový ochranný sklo... a ve skle taková kulatá dužna... Zoja se zaujetím... *a na co to je...? já říkám... nevím... třeba se tím dají dělat nějaký sprostý věci...* a ona okamžitě s osobním tónem... který mne překvapil... *ale teď só tady lidi... oni by se dívali...*

no nic... vše sem zvládl... a nechal to milosrdností času vyšumět...

a poslední story se Zojó... jak sem říkal... prvně sme si vykali... postupem času sem se jí zeptal na méno... ZOJA... a jedno když na konečný vystupovala... tak sem pravil... ještě ti něco řeknu: *Zoja... kamarádka moja...*

a ona byla štajf... a hlubokým romským hlasem odvětila... *no tak to je moc...!*

Betelný zvonky Jardy Cófala...

Jarda Cófál je špicový kořen v hanáckém štatlu. Bóchá ve stěny hokně jako já. Je šofl profesionál. Manažuje autobus. Taloši by řekli *autista professionale*. Je nelepší hanácké autobusák. A má špicový zvonky.

Mám ze tři kósky...

První betelný story ze života autobusáka. Krátký ale suprový. Jarda mi to vyprávěl. Je potřeba říct, že desetikačka a padesátka só pro slepoňa trochu zaměnitelný. Za lupeň se tehdy cálovalo tak patnáct kaček. Jarda řídil. U podniku byl krátce. Už se

zešerilo. Nastopil nějaké kořen, chtěl si kópit lupeň, Jardovi tam položil minci. Jarda shlédl. A s mírným šefovským pobóřením pravil... *to přitlač...!* Kořen tedy přitlačil další minci. A Jarda mu po zásluze lupeň prodal. Až doma se dívá na mince, co utržil. A vidí, že kořen mu tam vložil padesátikačku. *To přitlač...!* A borec bez reptání přitlačil.

Jarda Cófál je unikátní borec, co sere na módu a nějaký styl. De mu to samo. Dyž to přeženu, je něco mezi Rudi Kovandó a básníkem Novákem. To sem hodně přehnal. Ale je to pábitel, na palici s přehazovačkou, silné kuřák, vlastně se nesměje, módrě kriticky shlíží, a dyž je rozjetý, tak z ně padá jeden unikát za druhým.

A ještě jedna story. Budó to vlastně dvě v jednom.

Nedávno sme se potkali. Hantýrovali sme. Já sem fňukal nad životem a vyměšlel sem životní strategie. Naříkal sem, že až budu v důchodě, že to doma nevydržím.

Dyž sem byl dva týdny nemocný, první týden dobrý, pak už brožný, ani sem se moc nemyl.

Jarda lakonicky ale důrazně glosoval... *Zbytečnost...!*

Návod mne uchvátil, manželce sdělím, že mne navedl Jarda.

A když sme byli u toho tématu, špekuloval sem, že puđu na důchod rozvážet pizzu. *To je však hokna pro mladý juhany,* pravil Jarda. Ví, že tam z člověka sdírají kůži. Věhnal mne do nejistoty. *A co mám teda dělat?*

Pointa je spolehlivá. Jarda stoicky pravil... *Já ti poradím... přestaň vymýšlet pičoviny a budeš mít klid.*

Tomáš Hájek

Z chacharova sudu: Hrčkulák a Činčura

Dva sedláci to byli. I toť se ví, v lásce přátelské se měli, již od dětství. Jednoho večera v hospodě pili. To pospolu, tam na návsi. A že oba hospodářství měli, a lásku k pivu také, tak bylo o čem mluvit.

Hrčkulák starším byl a na Turka již táhl, to bylo před léty, kdy ještě mladým byl. Činčura zase hrou v karty dobře vládl, a nikdy neprohrál, toť přece v kraji každý ví.

Oba že spolu dobrou vůli měli, po léta dlouhá žili v přátelství. Jak osud chtívá, tak též i ovdověli, a děti v každém svazku nebývá.

Jednoho rána, když ploužili se z šenku, to bylo nedaleko brány hřbitovní. Sníh, ten už nebyl, však bylo ještě zima venku, ač do jara už chybělo pak jen pár dní.

Spatřili smrtáka jak zdaleka jim kývá, ten v rukou velkou kosu mívá, a dlouhý plášť jež bílé hnáty kryje, a prázdné oční důlky. A v nočním tichu, v dálce, ozval se zvuk, jež husí kůži zvedá, tak jak pes neklidný, když na úplněk vyje. A že to smrták byl, vám povídám, tak oba zbloudilce pak hlasem dunivým, v tom brzkém ránu, nevlídném, tak zhurta řácky oslovil.

Copak jsou zač a kampak jdou, tou nehostinnou noční tmou. Tak brzy nad ránem, zda vstávají, nebo tak pozdě, k domovu zda spěchají. V tom čase ranním nevlídném, v tom chladu mrtvém strnulém, kdy kohout i pes ještě spí, a kdy ponocný už troubit nechodí.

Oběma údy zdřevěněly a huby měli dokořán. Že spolu doposud vždy dobrou vůli měli, do očí sobě pohleděli. Co však teď dělat mají, a co si počít dál, to nevěděli.

V tu ránu smrták kosu zvedl, ruměncem v tvářích chlapů zbledl, krev sedlákům se zastavila v údech. Že strachu míti nemusí, tak promluvil. Proč koleny tak třesou, ptal se, že brzy je již nohy jejich neponesou, to k nim teď vzkřikl.

Když kosou prvně máchl, nastala tma tak ukrutná, že vlastní nosy neviděli, a z toho pak velkou hrůzu měli, takovou, že vypovědět se to nedá. A v duchu naříkali, ach běda, běda, běda. Své hříchy zpytovat

se jali a počali se modlit.

Však smrták zase obrátil se k nim a ptal se jich hlasem silným, hromovým, zda ubývá jim k ránu sil. Však sedláci již k odpovědi nezmohli se více, a tváře jejich bílé byly tak, jako kostelní jsou svíce. A ruce se jim třáslly strachem bezmezným.

V tu ránu zase smrták kosou máchl a rozťal nebe plné hvězd. A sedláci, jimž údy strachem zcepeněly, viděli to, co nikdy předtím neviděli, když hvězdy rozzářily obzor a žhnuly víc než slunce polední. Chlapi se třáslí ještě více a báli se jen, že teď už přijde to jejich kuropění poslední. A smrták se jen chechtal a zuby strašně jekal, že země počala se trásti. Teď obrátil se k chlapům a natahujíc hnátu ukázal na ně prstem kostnatým. Vás vezmu sebou dnes, křičet hned na ně počal, že v hříchu žijí a v hospodě jen pijí, v karbanu majetek že trátí, že zbyde jim jen pár už díravých jen gátí. On potrestat je musí a do záhrobí přivéstí je zkusí, až máchne kosou potřetí.

Už začal ruce napínati, a jal se kosu pozvedat, a chystal se tak do třetice proříznout nebe ostrou čepelí. V tu ránu kohout zakokrhál a měsíc za obzor se schoval a slunce ranní nepatrné, paprsky světla budí den, ať vstane. Smrták už kosou nedosekl a na kolena záhy klesl, aniž by zařval nebo hlesl, hned rozplynul se v prach.

Když sedláci se budí k polednímu, s hlavou pak dutou tak jako prázdný sud, opření o zídku hřbitovní, se strachy ještě klepou. Pohlédli sobě do očí, ve strachu v noci prožitém, hned nohy na ramena vzali a domů utíkat se jali. Kde schovali se strachy klepající a do hospody už se nevydali více...

Tak poučení nabyli, aby už denně nepili a žili život počestný, jak sluší se a patří a zanechali obžerství. Když člověk řádně žije, a střídme jí a pije, tak nesetká se se smrtkou než v požehnaném věku. Žijte tak bratři počestně, pilně skromně a řádně, a život váš pak, jak už to bývá, bude pln radosti a štěstí, jak čerstvá chleba skýva...

Vladimír Jaromír Horák

JEN BLÁZEN MŮŽE KŘIČET

Vystoupat na vysoké hory
až někam nad mraky
kde vzduch již houstne
milovat toho
kdo námi pohrdá
v nejosamělejší poušti
v nevinnosti a zapomenutí
jak bzučící moucha za oknem
mezi dvěma skly
pro ni neviditelnými
Je určitě příjemnější
utopit se třeba ve sklenici piva
než vyschnout mezi
dvěma okenními křídly
Ale každý dostane jen to, co mu
náleží
každému co jeho jest
všechno je jenom
otázka času
dřív nebo později
co na tom sejde
čas
který nechytíš
čas
který nepolapíš
čas
který ti stále uniká
mezi sevřenými prsty
ale jak polapit něco
co neexistuje

a proč vůbec
Ve svobodě je síla
Ve svobodě je síla vlka
vlka nelze polapit
nikdy a nikde
vlka nelze přelstít
a už vůbec ho nelze zadržet
vlka nelze vlastnit...
to už by nebyl vlkem...
vlk může mít rád, může milovat...
dokáže prožívat blubokou lásku...
pokud to cítí,
pokud to tak chce on sám...
ale polapit a vlastnit ho... to oprav-
du nejde
v lásce a svobodě je podstata vlka...
v lásce a svobodě
Ale co je to láska
a co je to svoboda
po noci vychladlé
temné bučení příboje
kdesi před tebou
vlny se třští
o rozeklané kameny
křičíš
ale voláš marně
nikdo tě neslyší
jen racek
který se chechtá tvému zoufalství
jenom on
vlny ho nezasažnou
a není sám

přilétají další
a další
je jich celé hejno
z bolesti člověka
navlékáš korále
Jen blázen může křičet
A volat o pomoc
Jen blázen
Tam, kde se řeka vlévá do moře
v oběti lásky
řeka umírá
rozplývá se
na mořské hladině
v oběti vln
které zžehněly
I kámen mluví
mluví o tobě
mluví o tom
jak jsi vzdálená
a jak jsi nekonečná
tak jako obzor
nad mořskou hladinou
tak jako kámen
který se třpytí
v jarním slunci
Moře je v tobě
a ty jsi v něm
kámen v pohybu
kámen v nehybnosti
jen bouře a vlny
jen bouře.
Tvůj úsměv a blas

zvonící rolníckami
na koňské ohlávce
když běžíš za obzor
v poryvu větru
který rve slova
tiché modlitby
ze tvých úst
v rozřvesku
prvních paprsků
ranního slunce
Všechno je sen
v rozřvesku jara
v prožitku citu
jen bhmátnout po klíce
v proudění času
tak relativního
Kdo nasytí hladového
tak jako pastýř své ovce
tak jako matka
s prsy plnými mléka
tak sladkého
Orel a vlk
Vlk a orl
Všechno je v tobě
všechno
záleží jen na tom
co si vybereš
záleží jen na tom
co opravdu chceš

Vladimír Jaromír Horák

Povídka:

Já a můj Karel

Zažloutlý list se pomalu v mírném vánku snášel k zemi a já ho při mé loudavé chůzi sledoval. Kroužil ve spirále, obklopen chmýřím a dalším bordelem poletujícím v tom teplém babím létě. Tak jako vzduch prosycen vůněmi odcházející zralosti, tak jako ranní mlha a ospalé odpoledne. Tak i tenhle list přinášel zprávu blížícího se podzimu, uvádání a nových nadějí. Nasával jsem plnými nozdrami, dokud se mi nepřiplácnul na botu. Rozverně jsem vykopl kolenem, aby se laskavě uložil někam jinam. Držel pevně přilepený, syčák jeden. Usmál jsem se a zaradoval. Jaká to poetika při vynášení smetí!

Naše popelnicové pole v zákoutí zídek pod kaštiny dodávalo tomu fantasknímu podzimu trochu reálnějšího nádechu svým zápachem a nevzhledem. Na druhé straně cestičky u kontejnerů na tříděný odpad postával Karel se svým lahvovým prutem. Vždy se naklonil ke gumovému otvoru a okem zkušeného lovce vybral vratné a nerozbité kousky. Potom pomaličku a s trpělivostí spouštěl do útrob provázek se smyčkou na konci. V okamžiku, kdy se očko zachytilo za hrdlo, zaseknul prutem jako skutečný rybář a úlovek vysoukal, aby ho uložil do síťovky. Byl to koncert pohybů, pečlivosti, zkušeností. Rád jsem ho pozoroval při výlovu, ale i při jiných činnostech, které byly podobně dotažené k dokonalosti. Když jsem šel okolo, pozdravil mě. Pozdravil jsem ho taky.

Vím, obvykle se bezdomovci nezdraví, ale tohle nebyl obyčejný bezdomovec. Byl to Karel. Můj Karel. Teda vlastně vůbec nevím, jak se jmenuje. Karel mu říkám já. A to jen sám pro sebe.

Vždycky chodil do naší ulice. Naše popelnice, to byl jeho rajón. Občas posedával v parčíku mezi čínáčky. Jeho pravidelné návštěvy se mi líbily. Člověk vždycky hledá řád a pořádek. Přicházel v pondělí dopoledne, v úterý k večeru a ve čtvrtek, obvykle někdy kolem poledne. Asi měl své trasy a my jsme byli jedna z jeho zastávek. Vždy jsem byl rád, když jsem ho viděl přicházet a lovit z našich odpadků věci, které tímto nabyly nové hodnoty. Když probouzel odepsané věci k dalšímu životu. Byl jsem nervózní, co se mu asi přihodilo, když se opozdil. Tak nějak mi přirostl k našim popelnicím a já byl za něj rád. A od toho už je jenom krůček. Když někoho potkááte pravidelně, tak vás jednou něco donutí říct:

„Dobrý den.“

Byl z toho ještě vyděšenější než já. Vůbec nepochopil, že je to na něj. Jen cenil zažloutlé zuby ze spleného vousu a nevěděl, kam s očima. A já po tomto vzepětí své duše popravdě taky nevěděl. Rozpačitě jsme se na sebe usmáli a já utekl s prázdným odpadkovým košem domů.

Od té doby vždy, když mě uviděl, tak mě zdravil. Stále stejně rozpačitě a já mu stejně rozpačitě odpovídal. Někdy jsem si schválně počkal a šel se smetím, až když se objevil v naší ulici. Někdy jsem se záměrně loudal, abych viděl, co všechno provádí v těch popelnicích. Někdy mě úplně dusila touha zjistit, co vlastně z popelnic vybírá a proč. Přijít za ním a zeptat se. Nebo jen tak stát opodál a pozorovat, jestli vytahuje zbytky jídla, nebo nějaké věci co se dají prodat nebo...

Byla spousta otázek kolem Karla. A já se prostě styděl si jenom tak stoupnout a hledět na člověka, který se přehrabuje v popelnicích.

Otevřel jsem víko a vysypal koš. Veliký kontejner byl plný kousků lidského žití, jeho přebytků a odhozených osudů. Musel jsem odsunout jeden plastový pytel, aby se tam vešel i můj náklad. Pak jsem víko zavřel a odešel. Ale co jsem to zahlédl v rohu?

Pod nánosem jablečných slupek vykukovalo něco mě tak důvěrně známé, tak povědomé. Chtěl jsem se otočit, vrátit k popelnici a podívat se dovnitř. Vzpomněl jsem si ale na Karla, který stál na deset babě-letních loudavých kroků ode mě. Nemohl jsem. To on je tu přece od přehrabování popelnic! Co to jen bylo? Jediný pohled na věc mi dokázal rozvířit myšlenky a vzpomínky. Kde já to jen viděl? Počkám, až Karel zmizí a pak se tam půjdu mrknout.

Ten reliéf. Tmavé dřevo ze kterého vystupovala křídla a dravčí hlava. Oprýskané, skoro černé. Hodiny! Ano, hodiny to byly! Ty, co stávaly u nás na skříni, když jsem byl malý. Maminka mi je musela sundávat a já celou věčnost pozoroval, jak po obou bocích ve skleněném válci stoupá a klesá černá kulička. Ano, ty hodiny, které mi nikdy můj hodný tatínek nedovolil rozebrat, abych zjistil, proč se ta kulička pořád hýbe. Dokonce i když se hodiny zastavily a bylo je třeba znovu natáhnout, kuličky neúnavně pokračovaly ve své pouti nahoru a dolů. A já rostl s hodinami a stále mě trápilo jak je to jenom udělané.

A pak ty hodiny zmizely z našeho domova. A já si na ně občas vzpomněl a litoval, že mi bylo navždy odepřeno poznání záhad putující kuličky. Vystudoval jsem techniku. A mnohokrát se snažil nabyté znalosti aplikovat na problém stoupající kuličky. Ale odpověď jsem nikdy nenašel. Muselo to být něco jednoduchého a geniálního. Nějaká síla která jako perpetuum mobile poháněla kuličku. Něco jako když plivnete do piva žvýkačku a ona leží chvíli na dně, než se obalí bublinkami a pak vystoupá na hladinu, kde bublinky popraskají a ona zase klesne ke dnu a tak stále dokola. Ale v hodinách nebylo žádné pivo, žádné bublinky.

Karel pozvolna odcházel z parčíku a já vzal pár odpadků do ruky, aby to nevypadalo, že se jdu přehrabovat popelnicí. Ano, v kontejneru leží rozluštění mé životní hádanky s kuličkou. Už nebude žádný otec, který by mi zabránil v poznání. Konečně odhrnu temný závěs a nahlédnu pravdě přímo do očí.

Teplý vánek opět olíznul mou olýsalou hlavu, sotva jsem vykročil z domu. A já ze strniště vybíral chmýří padající z nebe, jako kousky božské many. Ty kousky doslouživšího léta, které nikoho nenakrmí, jen přivodí kýchnutí a ospalou náladu. Vzpomněl jsem si na list. Stále se ještě držel na špici mé boty a já se znovu pousmál.

Chtělo by se křičet: Krásné odpoledne vám přeji, milá sousedko! Nechte si také závanem hladit svou vrásčitou tvář! Leč rozum zdušený léty všednosti propustí jen něco jako:

„Dobrý den.“

Musel jsem zpomalit, aby Nováková zmizela ve vchodu dříve, než-li já dospěji k cíli. Ještě jsem se otočil, abych opravdu viděl její shrbenou postavu soukat se do dveří. Já se loudal, opojen babím létem, ona se šourala stížená artrózou. A možná to celé vnímala stejně jako já. A možná by také chtěla velebit krásu mlžného odpoledne. Takoví jsme lidé. Chodíme kolem sebe. A někdy dost velikým obloukem.

Došel jsem ke kontejneru, trochu ho pootevřel a nakouknul dovnitř. Situace se změnila, odpadková krajina nabyla jiných tvarů. Někdo mezitím přidal nějaké staré oblečení. Odhrnul jsem to stranou.

Ucítil jsem, že jsem sáhnul do něčeho matlavého a lepivého. S odpořem jsem ruku vytáhnul ven. Neměl jsem odvahu přičichnout, a tak jsem ji raději rychle otřel do jednoho z těch hadrů. Pak jsem si jiný omotal kolem ruky jako rukavici a pokračoval s odhrabováním. Odsunul jsem dva igelitové pytle a pak odhazoval jablečné slupky, kelímky od jogurtů, a dál snad nemusím pokračovat.

Ten známý motiv, to tmavé dřevo jsem však neviděl. Ano, tady v rohu to bylo. Odklízal jsem dál a stále více stoupal na špičky. Nemohl jsem tam pořádně dosáhnout. Pak jsem se musel naklonit tělem dovnitř a břichem se opřít o hranu abych zasunul horní polovinu těla celou do kontejneru. Jednou rukou se držel a druhou odhazoval odpadky. Tady to přece musí být! Kdyby tak byl nějaký klacek!

Vysoukal jsem se z popelnice a chtěl jsem se po něčem poohlídnout. Po cestičce v slunce září a obklopen poletujícími kousky podzimu, na nichž se paprsky tříštily, odrážely a oslepovaly, jsem zahlédl postavu. Přikryl jsem si oči proti tolika světlu. V té zlaté svatozáři po udusané pěšině zvolna přicházel Karel se svou síťovkou, prutem a podivným úsměvem v zářícím plnovousu. Slunce jím prostupovalo, a on skrze slupku špinavého oblečení svítil jak anděl páně, před

jehož nohama lehounké listy jen závanem odletují, aby udělaly místo pro jeho vznešené kroky.

Shodil jsem z ruky omotaný hadr, přivřel popelnici a jakoby lhostejně odcházel. Ty hodiny tam nebyly. Musel jsem se asi splést.

Nejlépe se plení za tmy. Počkám, až se sešerí a pak půjdu vydrancovat naši popelnici. Obrátím ji vzhůru nohama a tu věc najdu. Zdivočelému nájezdníkovi s vidinou pokladu nic nezabrání, aby si vzal to, co chce.

Seděl jsem za záclonou a počítal červánky blednoucí za komíny. Dlouhé stíny, které se vkrádaly do dvorků a zákoutí. Mžourající mdlá světla startujících pouličních lamp. Ploužící se postavy ještě rozehráté odpolední leností. A hlavně, hlavně temné zákoutí popelnic.

Vybaven odhodláním a dostatkem tmy, vzal jsem za kliku dveří mého bytu. V úžasu jsem zůstal stát ještě s dveřmi napůl otevřenými a hubou otevřenou úplně. Na rohožce stály hodiny. Ty moje hodiny! Musel je přinést Karel. Asi se dovtipil, co mě tak zaujalo v popelnici a přinesl mi je ke dveřím, aby se pak vytratil. Můj zlatý Karel!

Popadnul jsem ten krám a rychle za sebou zavřel dveře. Tiskl jsem je v náručí, jako bych se bál, abych o ně ještě nepřišel. V kuchyni jsem je postavil na stůl. Nešly. Ale to bylo úplně jedno. A já omámen pozoroval dvě černé kuličky po obou stranách jak pomalu putují ve skleněném válci nahoru a dolů.

Seděl jsem zase před hodinami, jako by to bylo včera. Já, malý chlapec upřeně sledující ten malý zázrak. Dlouho jsem tak seděl. Dával se na kuličky a probíral se svým dětstvím. Ne, už mi nikdo nezabrání v tom, abych zjistil, čím to je.

Donesl jsem si na stůl všechno nářadí, co mě napadlo. Uvažil si čaj, abych té chvíli velkého poznání dodal patřičné vznešenosti a začal obhlížet hodiny, jak se do nich dostat. Jen dva šroubky. Sejmout horní kryt s reliéfem, ve kterém válce držely. Šroubovákem jsem to provedl v mžiku. Vyjmul jsem skleněné válce a do dlaně mi z nich vyklouzly černé kuličky.

Nechápal jsem to. To přece není možné! Nic tam nebylo. Prostě jenom skleněná trubička, co nahoře a dole drží v prohlubni, a do ní je strčená kulička. Jak by se v tom mohla pohybovat? Co ji nutí k překonání zemské tíhy? Převracel jsem to v dlani, prohlížel ze všech stran. Vůbec nic tam nebylo, co by mohlo zapříčinit pohyb. Vložil jsem válce i s kuličkami nazpět a přišrouboval víko.

Koule ležely na dně válce a ani se nehnuly. Otočil jsem hodinami vzhůru nohama a kuličky sjely na druhou stranu. A pak jsem to udělal obráceně. Ne! Ty koule se najednou chovaly jako dvě obyčejné kuličky v obyčejné skleněné trubičce. Podléhající fyzikálním zákonům. Proč už neputují nahoru a dolů jako předtím? Znovu jsem hodiny rozebral a znovu složil. Pak ještě jednou. Prozkoumal jsem každíčký detail toho mechanismu. Nic, nic, nic. Nic mi nenapovědělo, proč by se kuličky měly hýbat. A navíc mi došlo, že jsem to rozbil. Ustrašeně jsem se rozhlídl, jakoby za mnou měl teď stát můj táta a kárat:

„Vždyť jsem ti říkal, že to nemáš rozebírat!“

Veliká záhada mého dětství zůstane bez odpovědi. Některé otázky prostě asi musí zůstat navždy nevyřešeny. Asi měl pravdu můj hodný tatínek, když mi nikdy nedovolil hodiny rozmontovat.

Tom Odpad

Poházené vnitřnosti: Bílého berana

Zabili berana

bílého berana

bílého zabili berana!

Když krev jeho

vpila se do sněhu

smrt mu nastala...

Stará Pazderová si cípem šátku utřela z čela pot. Narovnála bolavá záda, opřela se o motyku a pohlédla před sebe. Ještě nějakých deset, dvacet metrů, pomyslela si, a bude mít pro dnešní dopoledne hotovo. Na políčko brambor prahlo slunce, pot jí stékal do očí. Bylo тихо, zem tvrdá jako kámen. Ohnula hřbet a pokračovala v práci. Nespěchala, ale už to chtěla mít za sebou.

Na zpáteční cestě do chalupy se zastavila u studánky a vzala dva kýble s vodou. Poloprázdné. Plné by už neunesla, a pokud s vypětím všech sil ano, tak by vodu stejně rozcintala. V každé ruce kýbl, pomalu sestupovala ze stráně. Když došla do stínu lípy, musela si odpočinout. Teď jen překročit vysoký práh a vodu donést do světnice. Zadívala se do koruny stromu. Ani lístek se nepohnul.

Když usedla za stůl, zakrojila včera upečený chléb. Hrachovou kaši jedla studenou. Elektrikou šetřila a v kamnech se jí rozdělávat oheň nechťelo. Stejně bylo horko k zalknutí. Kříž nade dveřmi se jí zdál nakřivo. S námahou vstala, ústa plná hrachu a pečlivě jej narovnála. Zbytkem krajíce vytřela talíř, drobký ze stolu smetla do dlaně a tu olízla. Kříž se jí zdál už rovnější. Z konvice si nalila meltu. Chutnala hořce. Tak jako melta bez cukru.

Lípu před chalupou zasadil její děda. Nepoznala ho a ani on nepoznal ji. Jejich životy se minuly. Ale pokaždé, když pod ní seděla, na lavičce zády opřená o roubenku, mu v duchu děkovala za stín, který jí lípa poskytovala. Anna Pazderová i teď, jako každý den, když to počasí dovolilo, usedla na lavičku a hleděla do údolí.

Rozvázala si šátek a nechala zpod něj vykuknout pramínky stříbrných vlasů. Ruce složila na zástěru a dívala se dolů. Tam, odkud

nikdo nepřicházel. Jen jednou za měsíc poštačka s důchodem, a několikrát do roka i ona, stará Pazderová, když nebylo zbylí a ona musela dolů do vesnice. Ale to se vlastně nepočítá, usmála se. Nahoru ji vždycky dovezli chlapi z pily autem, aby se nemusela štrachat po svých až nahoru k nebi, jak říkali. Drsní, ale hodní chlapi. Dvakrát do měsíce jí dovezli mouku a meltu, vždycky jim dávala nějaký peníz navíc a oni si jej nikdy nevzali. Musíme občas udělat dobrý skutek, ať se Pán na nás míň hněvá, hlaholili, byla z nich cítit slivovice, pak naskočili do gazíku a za hlasitého rámusu odjeli.

Vždycky tady budou nějakí páni, zašeptala si pro sebe. Páni, kteří budou říkat, co se má dělat. Co je dobré a co je špatné. Co se musí a co nesmí. Co je zákon a co není. Hlava ji to nebrala. Její děd tady postavil chalupu a zasadil lípu, vychoval jejího otce, který zase vychoval ji. A nepotřebovali tady k tomu pány, kteří kradou slovo boží do svých nevymáchaných hub. Když přesvědčovali jejího otce, aby vstoupil, a byli tu tolikrát, tak na ně bral vidle. Maminka se vždycky třásla hrůzou, co z toho bude. Nakonec je nechali. Klidně si v tom nebi chcípnete, křičeli a už nikdy nepřijeli. Do roka jí odvedli otce, kterého už nikdy neviděla, do dvou let pohřbila maminku, která se utrápila. Sourozenců neměla a tak zůstala sama. A pak potkala Pazderu, přišel zde do lesů za prací, byla veselka. Nosila jejich dítě, když na Pazderu spadl strom. Děcko potratila a zůstala navždy sama. A pak po letech zase začali přicházet páni a přemlouvali ji, aby odešla dolů do vsi, že se už o sebe nedokáže postarat. Vždycky vzala do rukou vidle, jako její otec. A tak ji tady nechali. V nebi. Na kopci tak vysokém, nad kterým už žádný vyšší není.

Ve světnici přelila vodu z kýblů do hrnce a s prázdnými se vydala po stráni ke studánce. Když k ní došla, napila se z plecháčku studené vody, a pak pokračovala výš k políčku brambor. Motyka byla tam, kde ji v poledne zanechala. Po chvíli rozčeřilo ticho cinkání železa o zem tvrdou jako kámen.

Hynek Tichý

Traumerův sloupek: Sněhurka

Trpaslíci stáli otočení směrem k zahradnímu kompostišti seřazeni od největšího po nejmenšího a v naprostém poklidu onanovali nad tlející trávou. Byli sice vyřezáni ze dřeva, ale jejich penisy byly vybroušeny až s mistrnou přesností. Byly téměř jako živé. To na nich Sněhurka vždy velmi obdivovala. Často je hladila po jejich malých čepičkách a líbala na tváře plné ruměnců. Nejmenší z trpaslíků se jmenoval René. Svou velikostí nebo spíše malostí si vydobyl to, že se Sněhurkou spával v její voňavé postýlce a v podstatě s ní trávil i celé dny. Malej René to měl zkrátka u Sněhurky dobré. Na rozdíl od ostatních mohl po ránu sledovat, jak se Sněhurka obléká a potom na večer jak se zase svléká. Koupával se s ní v plastové dětské ve vaničce. Dřevěnými ručkama jí houbou myl její záda, břicho i zadeček a ona ho za to krmívala kávovou lžičkou z miniaturních talířků pro panenky těmi největšími dobrůtkami, které zapíjel z mini keramických hrníčků pouze kvalitním vínkem od předních světových sklepemistříčků.

Sněhurka měla časté finanční problémy. S dávkami od místní sociální správy vycházela opravdu špatně. Byla sice ohromně skromná, ale i tak občas musela zajít brigádničit jako výpomoc do nedalekého prasečince. Tam brávala malého Reného s sebou. Vždy ho postavila na ohradník a zatím co dojila prasata Renda jí svým inteligentním výrazem vyřezaným od zručného řezbáře velice pomáhal. Po dojení si pod ohradníkem zapálila jointa a o přestávce ke svačině sobě i Renému připravila v družstevní kuchyňce smaženici z lysohlávek. Bylo jim spolu pokaždé hodně moc dobře, i když se třeba váleli před statkem v hnoji, aniž by vnímali okolní svět. René se v těch chvílích dočasně zatmění vši svou trpasličí silou snažil chytit Sněhurku za její chladnou křehkou ruku a ona jeho zase za jeho dřevěný s mistrnou přesností vybroušený penis.

Na své malé zahrádce u domku pěstovala Sněhurka několik desítek rostlin konopí, pár rajčat, něco česneku na čištění zubů (mají po něm vysoký lesk) a na dvorku potkany. Svou druhou, ještě menší zahrádku si nechávala denně přeorat. Měla od svého mládí pocit, že je týranou ženou a neustále před něčím utíkala. V roce XYZ strávila půl roku nezřízenou léčbou na uzavřeném oddělení psychiatrické kliniky v Lesním Jahůdkově.

Ve svém domku se spolu s trpaslíky ukrývala před bývalým v pořadí čtvrtým manželem Hermanem Traumerem se kterým byla snad už dvacet let rozvedená... Měla z něj opravdový strach, který nebyl ničím podložený a tudíž naprosto zbytečný. Ambulantní léčbu svých psychických poruch ze zásady odmítala a léčila se různými pod rukou získanými neuropilulkami neznámého původu.

Každý den se rozhlížela na všechny strany, aby zjistila, zda ji Herman odněkud nepozoruje a nechystá se jí ublížit. Držela se přitom mistrně vybroušeného Reného penisu, možná proto, aby neupadla a nezranila se a doufala, že se se svým bývalým již nikdy nesetká.

Pan Traumer se o tom samozřejmě nikdy nedozvěděl a nikdy ani nedozví. Nezajímá se o to a příště se za vámi sluníčka vrátí ve svém dalším sloupku bez toho, aby se kdy se Sněhurkou ještě setkal.....

I.K.

Erkumbrecht tlachá: 12 záznamů všedních dní

(Výbor z rozsáhlejší hrůzostrašné romantické záležitosti.

Psáno a nedokončeno 4-6/17.)

1. Po ránu probudil mne zvláštní pocit něhy, jenž v okolí rezonoval a prostoupil až do dřeni, aby se proměnil v čirou krásu... A z nedalekého kostela zatím vzletli první ptáci, nebo snad byli to Andělé?
2. Dnes ráno, probudil jsem se do zpěvu corčků a slunečního svitu, bylo čtyři ráno a všechny duše ještě spaly, jen jedna pohlabila mne po tváři a odlétla do daleka...
3. Ráno prošel mnou pocit, zacinkal, jako střep z prasklé lucerny a zas zmizel. Paní, byla plodem fantasmie, snů i mūr... nekonečných jako trhání duše, na malé kousky, jak při vrabčáků.
4. Dnes odpoledne, sedě na náměstí, kouřil jsem a pozoroval hejna holubů, jak svými křídly cupují mraky zčernalou oblohu a dodávají jí sluneční svit... a z nedaleké hospody kdosi otevřel dveře...
5. Dnes odpoledne popadla mne, záplava, vichřice, zmatení. Ne mě, v Tvém pomatení, v Mās dvou... a čistá duševní nahota...
6. Dnes podvečer na tramvajové zastávce, potkal jsem dámu v bílé halence a černém šátkem kolem očí. Snad byla to smrt?
7. Dnes večer, po západu slunce zdál se mi sen. O kapradím a mechem zarostlé hřbitovní zdi a staré paní s hůlkou, jež o ně každým dnem pečuje s největší láskou a oddaností jako o ty nejkrásnější rů... a s každým jejím slovem vznášejí se ze země motýli – snad bělásci...
8. Dnes v noci procházejíc uličkou u našeho domu uviděl jsem bílé zjevení oděné do pěny z nejmodřejších vod a vlasů spletených do copánků jako kořený stromu.
9. O půlnoci z 30. na 31. května navštívila mne – to zlatavé zjevení, ta, které jsem stínem, slečna, sdělila mi onu něžnou, krásnou, a i krutou a zahnívající pravdu o tomhle světě a mém počínání v něm
10. O počínání mne obyčejného človíčka na šachovnici světa... Nemohl jsem již spát a venku zatím švitořili ti první probuzení – ptáci.
11. Po sedm noci svítil svou zlatavou barvou Měsíc... V jeho jasné záři viděl jsem duše, malé postavy které, když se hluboce zasním vídám i dnes. Aleh, snad andělé – snad andělé, snad sng jenž nás opouštějí...
12. Dnes v noci se Měsíc – ten Veliký – přiblížil k Zemi víc než obvykle. Zpozoroval jsem to již v počátku – jeho jasné světlo. Země mne pohlabilo po tváři...

Doporučujeme:

30. – 31. srpna 2019, Skalákův mlýn, meziříčko u Želetavy
FESTIVAL NAPŘÍČ – KONEC LÉTA U SKALÁKA

30. – 31. SRPNA 2019
SKALÁKŮV MLÝN, MEZIŘÍČKO U ŽELETAVY
**FESTIVAL
NAPŘÍČ**
VE VLASTNÍ ŠTÁVĚ, DRŮBEŽ, TROTTELPARADE,
MECLOPIN BAND, UNDERSPHERE, 3+, JOSEF KLÍČ,
ČOČKA, INŽENÝR VLADIMÍR, HERNABAR,
YLO AFRICKÝ SLON, HOKR, CONIUNCTIO,
SONGS FROM UTOPIA, TYRŠOVA SPOLEČNOST,
HICKORY JACK, DĚTI KAPITÁNA MORGANA,
DIVADLO HVIZD, ŠÍLENÝ FRIDRICH, KAREL PONKA JIROŠ,
PĚTR LUTKA, JAKUB NOHA, ŽEN ...
WWW.SPODNIPROUDY.CZ

OKTÁK.CZ
EARS & WIND RECORDS
UNDERGROUND

VE VLASTNÍ ŠTÁVĚ, DRŮBEŽ, TROTTELPARADE, MECLOPIN BAND, UNDERSPHERE, 3+, JOSEF KLÍČ, ČOČKA, INŽENÝR VLADIMÍR, HERNABAR, YLO AFRICKÝ SLON, HOKR, CONIUNCTIO, SONGS FROM UTOPIA, TYRŠOVA SPOLEČNOST, HICKORY JACK, DĚTI KAPITÁNA MORGANA, CASA BINBAS, DIVADLO HVIZD, ŠÍLENÝ FRIDRICH, KAREL PONKA JIROŠ, PĚTR LUTKA, JAKUB NOHA, ŽEN a další...

17. srpna 2019, Hluzov u Hranic na Moravě

UNDERGROUND VOL. 15

JIM ČERT, DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN a další...

Podrobně: www.spodniproudy.cz

Pokraj ambientu, minimalismu a undergroundu. Texty Reného Müllera, Miroslava Václavka a Oldřicha Janoty. CD vyšlo v roce 2012 péčí vydavatelství Ears&Wind Records a pro nebyvalý úspěch předkládáme tento skvost rovněž čtenářům Uši a Vitr. Tedy těm nostalgikům, co špačkoplaše mají kde zavěsit. Další špačkoplaše (nejen) na www.drevenacikada.cz

Oheň na střeše:

V Austrálii zjistili, že označení cyklistů slovem „cyklista“ je nevhodné, jelikož údajně způsobuje v ostatních účastnících provozu agrese a navíc popírá lidskost uživatele jízdního kola tím, že z pojmenování není zřejmé, že se jedná o lidi. Dehumanizace cyklistů vychází z dotazníků mezi necyklisty, z nichž většina označila cyklisty za „ne tak docela lidi“. Termín by se měl nahradit označením „lidé, kteří jedou na kole“. ••• Irský oděvní řetězec Primark zrušil oddělené kabinky pro muže a ženy a zavedl genderově neutrální šatny. ••• Pro internetové robotické asistenty byl vyvinut genderově neutrální hlas, a to z důvodu, aby hlas nepůsobil pro uživatele zaujatě. Hlas pro tento účel nahrály osoby, které se neidentifikují ani s jedním pohlavím, výsledek byl modulován a dospělo se k závěru, že kmitočet genderově neutrálního hlasu je 145 až 175 hertzů. ••• Francouzi, kteří bydlí mimo Paříž, ale rádi by v Paříži demonstrovali s i nyní mohou u agentury zaplatit náhradníka, který bude demonstrovat místo nich. Služba vyjde na 15 EUR na hodinu, náhradníka je možno lokalizovat telefonem a instruovat jej, např. aby poslal fotky či videa. ••• V USA ve státě Washington bude možno nechat nebožtíky kompostovat, jedná se o přirozenou organickou redukci, jejímž výsledkem je v podstatě mulčovací kůra. Z jednoho člověka má být asi dvě kolečka kompostu. ••• Veto slovenského prezidenta An-

!!! HLEDÁ SE NICO !!!

Nebo alespoň archiv co odvezl z Brna a zmizel
>>> na hvězdě a ve hvězdách <<<

!!! HLEDÁ DE 3DFLY !!!

dreje Kisky, týkající se zákazu zpívání cizí hymny, bylo přehlasováno poslanci. Slovenský zákon totiž konstatuje, že hymny cizích států se nesmějí hrát a zpívat bez přítomnosti oficiální delegace. Zákon byl údajně předložen kvůli fanouškům Dun ajské Stredy, kteří mají ve zvyku před utkáním zpívat maďarskou hymnu. Předse-
da parlamentu Andrej Danko nakonec upřesnil že zákaz bude platit pouze v den státního svátku. ••• V Řecku platí protikuřácký zákon již od roku 2002, přesto je tam stále nejméně 72 % restaurací kuřáckých. Dodržování protikuřáckého zákona se údajně nevymáhá z toho důvodu, že politici mají strach ze ztráty voličů - kuřáků, kterých má být cca 37 %. ••• Ve věku 57 let zemřel Rómek Hanzlík, muzikant, fotograf a hudební manažer, který založil agenturu AMP, pořadatel festivalu Euritrialog v Mikulově, kytarista kapel FPB a UJD. ••• Zdeněk Řanda už točí i pohřby. ••• Donald Trump podepsal 19. února 2019 memorandum „Space Policy Directive-4: Establishment of the United States Space Force“. Po jeho formálním schválení Kongresem začíná vznikat Vesmírné síly Spojených států (United States Space Force), jako další složka ozbrojených sil této velmoci. ••• Protistátní filharmonie Die Retardovaný Koksoplyn odehraje část letošního turné pod krycím názvem Casa Binbas ••• Zpěvák Moby vydává knižní autobiografii, kde přiznal, že v roce 2001 na večíрку vytáhl z kalhot svůj penis a tajně ho oťel o sako Donalda Trumpa. ••• 4. června 2019 uplynulo třicet let od povstání na náměstí Nebeského klidu v Pekingu. ••• Trump po příletu do Británie urazil londýnského primátora a stěžoval si, že se nemůže dívat na Fox News. ••• V Polské Vratislavi nebude na rušné křižovatce kruhový objezd, protože na místě, které je pro něj zapotřebí, bude postavena svatyně jako díkůvzdání Pánubohu za stavbu městského obchvatu.

Φ&Γ

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 30 Kč.

Porto neučtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme.

Příklad: roční předplatné od 150 Kč, případné přílohy v ceně.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Vladimír Jaromír Horák, Erkumbrecht, Vojtěch Landa, Hynek Tichý, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Jana Illuminatio, Jan Kozák, Tomáš Hájek, Tom Odpad. Volitelná příloha CD: Hynkovy zámky